DEVRİMCİ İŞÇİ

SAYI 16 | OCAK 1982 | 1 MARK

Erzurum'da 120 idamlı dava devam ediyor

800 Dev-Yol militanı "savaş" hükümlerine göre yargılanıyor

● Dünkü duruşmada sanıkların kimlik tespiti yapıldı
● Mayınla çevrili duruşma salonunun çevresine zırhlı kariyerler yerleştirildi

Kadir SABUNCUOĞLU

Savaş haline göre yargılama nedir?

(Hürriyet,Tercüman 2/3 Aralık 1981)

Artvin Devrimci Yol davasında yargılanan köylü kadınlar.

Artvin'de çeşitli anarşik olaylara karıştıkları için Erzurum'da yargılanmaya başlanan Dev-Yol davasında sanık sayısı 752'yi buldu. Devam edilen davada tutuksuz yargılanan 17 kadın arasında 20 çocuklu 70 yaşındaki Gülefer Yıldırım da vardı.

Emekçi yoksul halklarımıza savaş ilan edenler;

Emekçi yoksul halklarımızı "Savaş hükümlerine" göre yargılayanlar;

Yaptığınız zulmün kendinize kat kat ödettirileceğini unutmayın !

Generallerin kanlı yönetiminin bir parçası olan askeri mahkemeler birer ceza makinesi olarak çalışmaya devam ediyor. Bugün Türkiye'de günde ortalama 50 dolayında devrimci ve yurtsevere ceza yağdırılıyor. "Kahrolsun Faşizm" yazılı bir afişi, pulu, pankartı herhangi bir yere asmanın ve yapıştırmanın cezası en az beş yıl. Faşist rejimin askeri mahkemeleri, yaşlısı genci, işçisi öğrencisi, bütün bir halkı tutsak edebilmek için beş yıl hapisten başlayıp idama kadar varan "cezalar" veriyorlar.

Evrensel hukuk ilkeleri, en doğal insan hakları çiğnenerek ve işkencehanelerin kanlı zabıtlarına dayanılarak başlatılan mahkemelerden hergün 2-3 idam ile çok sayıda hapis "cezası" çıkıyor. Son süratle açılan ve yine son süratle bitirilen yargılamalarda hiç bir hukuk kuralı geçerli değildir.

Generallerin askeri mahkemeleri tam bir savaş mahkemeleri olarak çalışmaktadır. Halklarımıza ilan edilen savaşın görünümlerinden birisi olan bu mahkemelerin karekteri ve kimleri yargıladığı "Artvin Dev-Yol davası" ile bir kere daha açığa çıkmıştır.

YARGILANAN HALKLARIMIZDIR

Faşist cuntanın mahkemelerinde yargılananın emekçi ve yoksul halklarımız olduğu, cunta borazanı gazeteler tarafından bile artık gizlenemez olmuştur. Hürriyet, Tercüman ve Milliyet Gazetelerinin Artvin Dev-Yol davası ile ilgili olarak istemeye istemeye yaptıkları yayın, verdikleri haber, sanık sandelyesine oturtulanların "teröristler" değil, halklarımız olduğunu, halklarımızın davasını savunan devrimciler olduğunu bir kere daha kanıtlamaktadır.

60 yaşında ninelerin, yoksul köylü kadınların ve erkeklerin,

(Devamı 5. Sayfada)

Üç devrimci daha işkence ile katledildi

İşkence tezgahları bütün şiddeti ve hızıyla çalışmaya devam ediyor. Gözaltına alınan veya cezaevinden tekrar emniyete götürülen devrimci ve yurtseverler, yine en gaddar usullerle sorguya çekiliyor. Son iki ayda, üç devrimcinin daha işkence ile öldürüldüğü, bir devrimci bacının da felç olduğu öğrenildi. Basına ve kamuoyuna hiç yansıtılmayan ve ancak ailelerinin ısrarlı çabaları sonucu akibetleri öğrenilebilen işkence kurbanlarının sayısının bize ulaşanlardan kat kat fazla olduğu bilinmektedir.

Devamı Sayfa 6'da

Türkiye'den Mektuplar
Sayfa 7

Pülümür'deki çatışmada PKK'lı 2 devrimci şehit oldu

●

Malatya'da bir devrimci şehit oldu

●

Sivas'ta çatışma

●

Ardanuç'ta karakol basılıp silahlar alındı

●

Mezradaki çatışmada bir devrimci şehit oldu

●

(HABERLERİ 5. SAYFADA)

Yabancılar üstündeki yeni baskı yasalarına HAYIR !

Almanya'nın içinde bulunduğu krizin yükü emekçilerin (Alman olsun, yaban . olsun) sırtına yükleniyor. Alman tekelci burjuvazisi bu işten hem ekonomik hemde politik yönden en kârlı çıkmanın yolunu arıyor. Politik yönden bu işten kârlı çıkmanın yolunu, emekçiler arasında Alman'dır, Ortak Pazar işçisidir, Türk'tür diye ayrım yaratarak, buluyor. Bugün Türk ve Kürt devrimcileri olarak, önümüzdeki en önemli görev, yaşadığımız ülke Almanya'da sınıf savaşımının üstümüze yüklediği görevleri yerine getirmektir. Türkiye'ye ilişkin görevlerimizi de ancak böylelikle daha iyi yerine getirebiliriz. Her ulustan emekçilerin ortak mücadelesi ancak onları başarıya ulaştırabilecektir. Alman solu bu açıdan çok önemli bir görevle karşı karşıyadır. Bizim açımızdan görev ise Türkiyelileri bu sorunlar etrafında örgütleyebilmektir. Bu anlamda sadece bu konuya yönelik ortak örgütlenmeler yaratılmalıdır.

Yazısı 10. sayfada

"ölüm adın kalleş olsun"

Enver Gökçe öldü

Sen kardeşliğin şairiydin, sen kavganın şairi.
Sen hapisler, sürgünler dolu yaşamında bir gün bile "dost dost ille kavga" demekten geri durmadın.
Sen "Yılan, Çıyan içinde gürül gürül yatan" bir devrim işçisisin.
Sana selam olsun sürgünlerden, mahkumlardan, hastalardan.
Selam sana Üniversiteler'den
Öğretmeni alınmış kürsülerden, öğretmenlerden
Sana selam olsun, hürriyeti yazan ellerden, dizen ellerden
makinalardan, entertiplerden, rotattiflerden, bobinlerden.
Selam sana, gülünç, aşağılık, namussuz şeyler dışında her şeyden
ve düşmanlara selam göndereceğiz "gözden, gezden, arpacıktan!"
Sana selam olsun
zincirin, zulmün kar etmediği,
kırbacın kar etmediği
büyük tahammül!

....
Bir yanda termonükleer çağ
Bir yanda balistik şirret
Evvel madde
Ahir fikir
Dolan göğümdeki hava
Salın yanındaki fakir
Salın proletarya
Geber başımdaki bit
....

Başımızdaki bitleri geberteceğimize and olsun

Sendikal Çalışma ve Yabancı İşçiler

Sendika işçilerin patron sınıfına karşı birlikte mücadele etmek için toplandıkları bir kitle örgütüdür. 1800 yıllandan sonra kapitalizmin hızlı gelişimi karşısında, dağınık ve örgütsüz olan işiler patronlara karşı verdikleri mücadelede yenik çıktıkları için değişik biçimlerde örgütlenme yolları aramışlardır.

İlk olarak meslek birimleri biçiminde başlıyan örgütlenme, daha sonra günümüzdeki sendikalara benzer bir yapıya bürünmüştür. Sınıf mücadelesinin gelişimi karşısında sendikalar giderek günümüzdeki biçimini almışlardır. Böylece işçiler patronlar karşısında haklarını tek tek değil , örgütleri aracılığı ile topluca almaya başlamışlardır. Bu durum işçilerin , burjuvazi karşısındaki gücünü artırmıştır. İşçileri gerek siyasi alanda gerekse ekonomik, demokratik alandaki haklarının elde edilmesinde ve korunmasında ancak örgütlendikleri, örgütlü mücadele edebildikleri ölçüde başarıya ulaşabilmişlerdir.

İşçilerin karşısındaki sınıf, burjuvazi tek tek kişilerin tesadüfi bir birliği olmayıp , politik, ekonomik ve kültürel düzeyde örgütlenmiş güçlü bir sınıftır. Burjuvazi bu gücünü, sadece üretim araşlarının özel mülkiyetini elinde bulundurmaktan almamakta kendi çıkarları (daha fazla kâr etmek için işçilerin daha fazla sömürülmesi) doğrultusunda örgütlenmesinden almaktadır. Örneğin: direk işverenler sendikası biçiminde örgütlenmelerinin yanında, parlementeri altına bulundurmaları, Ordu ve polis gücünün işverenlerin çıkarları doğrultusunda kullanılması, burjuvazinin gerekli gördüğü zaman ve yerlerde, işçilerin emekçilerin üzerine saldırtılması gibi. Özetlersek işveren sınıfı ideolojik, politik ve ekonomik düzeylerde kendi çıkarları doğrultusunda, işçi sınıfına karşı örgütlenmiş durumdadır. Bu örgütlenmeler salt yurtiçi düzeylerde kalmayıp, uluslararası düzeylerde de geliştirilmiştir. NATO, AET gibi uluslar arası örgütler aracılığı ile dünya halklarının kurtuluş mücadelerini bastırma mekanizmları yaratılmıştır.

Bizlerinde kendi sınıf çıkarlarımız doğrultusunda örgütlü mücadele vermemiz sınıf kavgasındaki başarımız için kaçınılmaz temel koşuldu.

Bu yazımız genel olarak işçi sınıfının ilk örgütlenme biçimlerin biri olan sendikal örgütlenme, özel olarak da Almanya'da bizlerin sendikal örgütlenmedeki, yerimiz ve görevlerimiz üzerinde bir tartışma başlangıcı olarak alınmalıdır.

İşçiler her türlü sendikal haklarını almak için mücadele etmek , direnmek zorunda kalmışlardır. Burjuvazi kendiliğinden, insanca duygularından yola çıkarak, kendi çıkarlarından fedakârlık etmiştir. Emekçilerin örgütlü direnmesi kararlı kavgası karşısında vermek zorunda kalmıştır. Ne varki kapitalist sistem değişmediği müddetçe, burjuvazi sıkıştığında bu hakları işçi sınıfında geri almak için elindeki tüm mekanızmayı harekete geçirir. İşçi sınıfı ve emekçiler bu kavgadan yenik veya başarılı çıkabilirler. Ama herhalükarda sınıf bilincini daha derin, daha boyutlu kavrıyarak, düşmanı daha iyi tanıyarak kendi örgütlü gücüne güveni artarak çıkar. İktidar kavgasında bir adım daha ilerliyerek, siyasal mücadele düzeyine yükselerek çıkar. İşçi sınıfının tarihi bunun örnekleriyle doludur.

Şöyle bir soru sorsak , ya bizler Almanyada çalışan Türkiyeli işçiler tüm bu gelişmelerin neresindeyiz, veya Tükriyeli işçiler olarak ekonomik demokratik haklarımızı nasıl koruyoruz?

Herşeyden önce yabancı işçiler olarak katılacağımız safları örgütleneceğimiz yeri doğru tesbit etmek gerekiyor. Alman işçilerinden daha farklı konumda olmamıza, daha karmaşık sorunlara sahip olmamıza rağmen, tıpkı Alman işçileri gibi işgücümüzü , Alman işverenlerine satmaktayız. Dolayısıyla sınıf kavgasındaki safımız Alman işçi sınıfının yanıdır. Ekonomik mücadelemizide, şüphesiz, çalıştığımız ülkelerin sendikalarında örgütlenmekten oralarda mücadele etmekten geçecektir.

Sendikalarda aktif olarak çalışmak, görev almak, sendika seçimlerine katılmak işçi temsilciliklerine seçilmek haklarımızı en iyi savunanları seçmek, işçilerin sorunlarını dinlemek , onlarla ilişki kurmak zorundayız. Onların sorunlarını sendika toplantılarına getirmek, çözümü için koşturmak, talepleri etrafında işçileri örgütlemek ve bu talepler uğruna mücadele etmek gerekmektedir.

Tekrar, biz Türkiyeli işçiler olarak tüm bu gelişmelerin neresindeyiz sorusuna dönersek: Fabrikalarda alabildiğine sömürülen ne hukuksal siyasal açıdan eşit haklara sahip olmayan, üzerinde yapılan hesaplarda, alınan kararlarda söz hakkına sahip olmayan yabancı işçileriz. İçinde yaşadığımız toplumda gerek ekonomik, gerek siyasal örgütlenmelerde yeterli ölçülerde yer alamadığımız gerçeği ortaya çıkar. Bizlerin haklarını, bizlerden başkası almak için mücadele etmeyeceğine göre toplumsal mekanizmalarda yer alarak, yaptırım gücümüzü arttırmak zorundayız.

Bu durumun nedenlerini kısaca:
1) Burada kendimizi kalıcı olarak görmememiz, dolayısıyla toplumsal mekanizmaların içine girmekte çekimser kalınması.
2) İşçi olma süreci geçirmemiz. Çoğumuzun kırsal bölgeler gelinmemiz nedeniyle belli bir süre işçi olmanın sınıfsal özünü kavrama aşaması geçirdiği.
3) Yabancı bir toplumun ve yabancı bir lisanın getirdiği zorluklar diye sıralayabiliriz.

Sendikalar konusunda biz devrimci işçilere önemli görevler düşmektedir. Çalıştığımız işyerlerindeki sendikal faaliyetlere aktif katılmak. Alman sendikalarının işleyişi hakkında bilgi edinip, tecrübe alışverişinde bulunmak ve benzeri gibi. Çalışmaların en kısa zamanda başlatılıp yoğunlaştırılması acil bir görev olarak bizleri beklemektedir.

Almanyadaki sendikaların gerici sarı sendikalar olduğu, böylesi konumlarda çalışmanın devrimci görev olmadığı gibi yaklaşımlar; sekter düşüncelerin ürünü doğmalardır. Böylesi eksik yaklaşımların, sınıf mücadelesinin karmaşık görevlerini yerine getirmekte, büyük ama boş laftan öteye değer taşımadığını en açık sosyal pratik göstermektedir.

Türkiyeli işçilerin sendikalarda üye olma oranları diğer yabancılara göre daha yüksek bir durumda , sendikal çalişmalara ağırlık verirken, sıfırdan başlamak gibi bir durumda değiliz. Sendika üyesi olan, aidatlarını ödeyen geniş kitleyi harekete geçirmek, mücadele içinde eğitmek, sendika komiteleri vb. gibi çalışma gurubları oluşturmak. Sendikalar konusunda uzmanlaşmak, işçilerin görev almalarını sağlamak ve sorunları etrafında örgütlememiz gerekiyor. Doğru yaklaşımlarla, önümüze dikilmek istenen tüm suni ayrımlara rağmen, Alman ve yabancı işçilerin ortak mücadelesini sağlamak, 1973 Ford grevindeki dayanışma örneklerini çoğaltmak mümkün olacaktır.

Genel yaklaşımlardan öte, somut tartışma platformu, şüphesiz önümüzdeki dönemin pratik mücadelesinden çıkacaktır.

Bu konuda ilk adım olarak, sendikalarda çalışan arkadaşlardan oluşan bir çalışma gurubu oluşturulmuştur. Giderek sendika komitelerine dönüşecek olan bu çalışma gurubunun ilk toplantısı Havvover'de yapılmıştır. Toplantıda aşağıdaki gündem tartışılmıştır.

1) Devrimci işçi olarak Almanya'da sendikalar konusunda neler yapılabilir.
2) İşyeri temsilcisi , sendika temsilci nasıl olunabilir. Görevleri nelerdir.
3) Yabancıların, Sendikalardaki durumu nedir. Görevlerimiz nelerdir.
4) Faşist cuntaya karşı , sendikalarda mücadele etmenin yolları

Toplantıda Hannover ve çevresindeki arkadaşlar ortak bir perspektif oluşturmak görevini aldılar. Daha sonraki toplantıda bu taslağın tartışılarak, son şeklini aldıkdan sonra "Devrimci İşçi " de yayınlamasına karar verildi.

TÖB-DER'le Dayanışma çalışmaları

Bugün Almanya'da binlerce öğretmen görev yapmaktadır. Yine bugün Askeri Faşist Diktatörlüğün baskı ve zulmü nedeniyle Almanya'da yaşamak zorunda kalmış TÖB-DER üyeleri ve yöneticileri vardır. Almanya'daki Türkiyeli öğretmenlerle TÖB—DER üyeleri ve yöneticilerinin TÖB-DER'le dayanışma çalışmaları yapabilmelerini sağlamak ve Almanya'daki ilerici , damokrat ve devrimci öğretmenlerin tanışıp kaynaşmasına yardımcı olmak amacıyla Ekim 1981 ' de Frankfurt'ta bir toplantı düzenlendi. Toplantıya 300'e yakın ilerici ve devrimci öğretmen katıldı.

12 Eylül öncesinde faşizme karşı yükselen halk hareketinin önemli bir parçası olan devrimci - demokratik öğretmen hareketi ve onun örgütü TÖB-DER' için böyle bir toplantı düzenlemek yurtdışındaki Türkiyeli ilerici devrimci öğretmenler açısından oldukça yararlı sonuçlar doğurmuştur.

Bugün Türkiye'de öğretmenler de faşizmin ağır saldırıları ile karşı karşıyadırlar. Bunun için, TÖB-DER'le Dayanışmayı, bugün yoksulluğa, ve işsizliğe terkedilen, yüzbinlercesi cezaevlerine doldurulan, dağda, sokak ortasında kurşunlanan, idam sehpalarına çıkarılan emekçi halklarımızla ve devrimcilerle dayanışma sorunundan ayrı ele alamayız. DİSK açısından ve diğer demokratik kitle örgütleri açısından da böyle olmak gerekir.

Bugün yüzlerce TÖB-DER üyesinin cezaevinde olduğu, birçoğunun idamla yargılandığı bir gerçektir. Kasım ayı içinde Malatya'nın bir köyünde bir Devrimci Öğretmen arkadaşımız 7 devrimci arkadaşıyla birlikte bulundukları dağ köyünde cunta kuvvetleri tarafından yapılan saldırı sırasında şehit olmuştur. Cunta Kuvvetleriyle devrimciler arasında meydana gelen bu uzun çatışma sırasında, diğer 7 devrimci kuşatmayı yarmayı ve izlerini kaybettirmeyi başarmışlardır. Direnerek şehit düşen Devrimci öğretmen arkadaşımız Mustafa, halkının davasına sahip çıkan bir öğretmen olarak tüm öğretmenlerin mücadelesini taçlandırmıştır.

Toplantıda TÖB-DER'LE dayanışma sorunun Türk ve Kürt halklarının mücadelesi ile dayanışmanın bir parşası olarak ele alınması ve bu amaçla bir faaliyetin örgütlendirilmesi hem TÖB-DER yöneticileri açısından hem de toplantıya katılan öğretmenler açısından benimsenmiştir. Farklı siyasal eğilimlerin yönetimde ve tabanda birlikte oldukları TÖB-DER'le Almanya'da bir dayanışma faaliyetinin örgütlendirilmesi; kuşkusuz, TÖB-DER'in mücadelesine doğru bir siysal perspektifle yakşılması ve bunun farklı eğilimler tarafından benimsenip hayata geçirilmesi ile mümkündir. TÖB-DER'in 12 Eylül öncesi mücadelesine ve yöneticilerinin bugün cezaevlerindeki ve mahkemelerdeki mücadelesine ruh ve vücut veren anlayışın terkedilmesi halinde önemli problemlerin çıkacağı açıktır. TÖB-DER'le dayanışma faaliyetlerinin içinde yer alabilmek için bugün şart olan, isimden ve yetkiden ziyade bu genel prensibi kabul etmek ve bu doğrultudaki mücadeleye katılmak olmalıdır.

Yukarda kısaca özetlediğimiz görüşlerimizi toplantıda dile getirdik. Toplantıda bu anlayışla, tutuklu TÖB-DER yönetici ve üyeleri için bir konto numarası açılmıştır. Yine bağış amacıyla üzerinde dayanışmayı ifade eden sözler yazılı kalemler hazırlanması kararlaştırılmıştır.
Bu gibi çabaları yoğunlaştıracağız.

29 Kasımda ise, GEW'in de desteği sağlanarak Münih'te düzenlenen "TÖB-DER'le Dayanışma Gecesine" 700 kişi katılmıştır. Gecede Melike Demirağ, Fuat Saka 'da yeralmıştır. Cuntanın teşhir edildiği, halklarımızın mücadelesinin anlatıldığı, TÖB-DER'le dayanışmanın vurgulandığı gece oldukça başarılı geçmiştir.
Çeşitli bölgelerde butür gecelerin düzenlenmesi için çaba harcıyacağız.

DEVRİMCİ Öğretmenler

İMPRESSUM
Devrimci İşçi
V.i.S.d.P.: S. Akhan
Rostocker str.4, 2 Hamburg 1

Erscheinungsdatum: 18.12.81
Auflage:12.500

Cunta'ya karşı yurtdışındaki mücadele çok yönlü bir görevler bütünlüğü içinde ele alınmalıdır

Türkiye'deki Askeri Faşist Diktatörlüğe karşı yurtdışında sürdürülen mücadelenin bugün önemli görevlerle karşı karşıya bulunduğu bir gerçektir. Bu görevlerin yerine getirilebilmesi içinse, bir dizi sorunun yeni bir yaklaşımla ele alınmasının, birçok konudaki çaba ve faaliyetlerimizin daha sistemli bir hale getirilmesinin zorunlu olduğu da gayet açıktır. Birlik sorunu, dayanışma hareketi, Türkiyeli işçlerin mücadeleye kazanılması, yabancılar sorunu, çeşitli alanlardaki çalışmalarımızın uyumunun sağlanması gibi daha bir çok konunun ancak devrimci bir anlayışla ve çok yönlü görevler bütünlüğü içinde ele alınarak çözümlenebileceği unutulmamalıdır.

Dayanışma hareketinin önemi kavranmalıdır

Yurtdışındaki Türkiyelilerin kendi pratik deneylerinden de öğrendikleri gibi, ülkeleri faşist zorbalar tarafından işgal edilen ilerici, demokrat ve devrimci halk güçlerinin yurtdışında önemli mevzilere ihtiyaçları vardır. Bu mevziler yaratılmadan ülke içinde sürdürülen mücadele ve direnişin dünya çapında sesini duyurması, halkların desteğini kazanması, düşmanın tecrit etmesi ve bütün dünyaya haklılığını, meşruluğunu kabul ettirmesi pek kolay olmayacaktır. Bu mevzilerin en başında yurtdışında, bir DAYANIŞMA HAREKETİ'nin oluşturulması gelmektedir.

Dayanışma Hareketinden neyin anlaşılması gerektiği gayet açıktır: Faşizme, yeni-sömürgeciliğe, emperyalizmin açık veya gizli işgaline, kısacası her çeşit sömürü ve zulme karşı mücadele eden halkların maddi ve manevi bütün yönlerden desteklenmesi, bu haklı mücadelenin propogandasının yapılması, halk düşmanı yönetimlerin teşhir edilmesi, bu yönetimlerin uygulamalarına herkesin karşı çıkmasının sağlanması gibi görevleri yerine getiren bir örgütlenme, bir faaliyet, bir hareket ...

İşte bugün, yurtdışındaki Türkiye'li devrimci ve demokrat güçlerin, oluşturulmasına yardımcı olacakları ve önemli katkılarda bulunacakları böyle bir Dayanışma Hareketine ihtiyaçları vardır. Bu ihtiyaç, Türk ve Kürt halklarının ve devrimci, demokratik yurtsever güçlerinin Birleşik Devrimci Direniş Cephesini oluşturma ve yaratmalarıyla birlikte çok daha önem ve ciddiyet kazanacaktır. Bazı konularda şimdiden adım atılması gerekmektedir.

Özetle, bugüne kadar yurtdışında sürdürülen mücadelenin bir DAYANIŞMA HAREKETİ'ne yükseltilmesi ve bunun hazırlıklarının yapılması görevi ile karşı karşıya bulunulmaktadır.

Başta Almanya olmak üzere, Avrupa'nın bir çok yerinde, bu ülkelerin ilerici, demokrat, barıştan yana güçleriyle kurulan ilişkilerin daha da geliştirilmesinin ve yetkinleştirilmesinin kesin bir zorunluluk olduğu ortadadır. Türkiyede halen zayıf ve etkisiz olsa, süren devrimci mücadelenin ve ileride yaratılmak zorunda olunan Direniş Cephesi' nin imzadan basın açıklamasına, yürüyüşten paraya kadar her bir unsurla desteklenmesinin yaratacağı sonuçları şimdiden tahmin etmek, daha doğrusu görmek mümkündür. (Nikaragua ve son olarak El Salvador örnekleri hatırlansın.)

Bu konunun Türkiyeli bazı guruplarca tam olarak kavranılamaması nedeniyle Dayanışma Hareketi çalışmalarının daha başlangıçta yozlaşma tehlikesiyle yüzyüze bulunduğu bir gerçektir. Kimileri, (Almanya örneğinden hareket edersek) Alman kamuoyunu kazanmak, ilerici, demokrat barıştan yana güçlerle ilişki kurmak, bunları faşist cuntaya karşı harekete geçirmek gibi işleri küçümsemektedir. Kimileri ise sorunu basit bir para toplama, veya acındırma faaliyeti derecesine düşürmektedir. Kuşkusuz böylesi bir durum çok faydacı ve sakat bir yaklaşım olmaktadır.

(TKP gibilerinin ise, Alman demokratlarını cuntaya karşı kazanmak yerine, onlara devrimcilerin ve halklarımızın ne kadar "terörist" olduğunu, idam edilmelerinin caiz olduğunu kanıtlamak için uğraştığı ve bu ihanet politakasına TİP, TSİP'lileri de 'birlik' ettiği bilinmektedir.)

Bir başka eğilim ise hem Almanları, hem de Türkiyelileri, Türkiye'de olmayan, yapılmayan şeyleri var göstererek, başka bir deyişle Türkiye havası basarak kitle çalışması yapmaktadır.

Devrimciler, bu tür sakat ve tehlikeli anlayışlara karşı en iyi mücadelenin yaşadığımız ülkelerin halklarıyla ve ilerici güçleriyle sağlıklı ve kardeşçe ilişkiler kurmak olduğunu unutmamalıdırlar. Ve çevrelerinde, Türkiye Halklarının mcadelesi ile bir dayanışma ağı oluşturmak için örgütlü, bilinçli, sistemli, sabırlı ve doğrulara yani gerçek duruma dayanan bir faaliyet sürdürmelidirler.

Bugün örneğin Almanya'da, ilerici, demokrat çevrelerin ve Alman Solunun Türkiye Halklarıyla dayanışmasının halen var olandan daha büyük ve daha etkileyici boyutlara ulaşamamış olması bir gerçekse, (Bunun önemli bir nedeni Türkiye'de Halk muhalefetinin 12 Eylül sonrası yeni dönemin özellik ve koşullarından ileri, gelen geçici bir durgunluk içerisinde olmasıdır.) bundan yani dayanışma hareketinin haldeki durumundan sadece Alman solunu, sorumlu tutmak doğru bir anlayış olamaz. Dayanışma Hareketi çalışmalarının bir üst düzeye, daha örgütlü, daha etkileyici ve daha gelişkin bir düzeye yükseltilememesinin asıl sorumluluğunu kendimizde, yani Türkiyelilerde aramak daha gerçekçi bir tutum olmaz mı? Belirli bir platform etrafında birleşip, faaliyetlerine Almanları bu platform adına, yeni birleşmiş bir devrimci-demokratik güç adına kazanma başarısını gösteremeyen bizlerin sorumluluğu Almanlara yüklemeden önce kendimize bakmamızda yarar vardır. Sorun başta bizim sorunumuz olmakla birlikte Alman solunun da sorunudur. Ancak bu noktadan hareketle, Alman solunun ve ilerici çevrelerinin tek başına bir Türkiye Dayanışması yapmalarını beklememek gerekir. Aksine, sorunu birlikte çözmek, çalışmaları Türk, Kürt, Alman devrimci ve ilericilerinin kollektif faaliyeti şeklinde sürdürmek gerekir. Almanları Dayanışma Hareketinin içinde basit bir imza makinası veya görünüşü kurtarma işlevi gören araçlar şeklinde görmemeli, aksine onları katılımcı, sorunlara sahiplenen, birlikte düşünce üretebileceğimiz ve pratik örgütleyeceğimiz insanlar olarak görmeliyiz. Onlar, Türkiye konusunda, Dayanışma Hareketinin sorunları konusunda sürekli aydınlatılmalı ve tartışmalara onların da katılması sağlanmalıdır.

Yaşadığımız ülke halklarının, ilerici-demokrat güçlerinin katılmadığı bir Dayanışma Hareketi düşünülemez. Bu güçlerle, sağlıklı, kalıcı ve örgütlü ilişkiler kurmadığımız sürece, şu andaki ilişkilerimizi bir kaç adım ileriye fırlatmak için uğraşmadığımız sürece Dayanışma Hareketinin oluşmasını, dünya kamuoyunun bizleri anlamasını ve desteklemesini boşuna bekleriz.

Dayanışma Hareketi çalışmaları sırasında yerine getirilmesi gereken bir başka görev de, bulunduğumuz ülkelerin ilerici-demokrat güçlerine, Türkiyeli devrimci-demokratik güçlerin anti-faşist birliğinin ifadesi olan bir örgütlenme ile gitmemizin gerektiğidir. Türkiyeli güçlerin siyasal eğilimlerin belli bir kesiminin birlikteliğini ifade eden bir platformla bu çalışmaların yapılmasında büyük bir yarar vardır.

Cunta'ya karşı mücadele, işçilerin katılımı olmaksızın düşünülemez

Cuntaya karşı mücadelenin çok yönlü görevlerinden birisi de, yurtdışında yaşayan işçilerimizin bu mücadele içinde daha çok sayıda ve daha örgütlü bir şekilde yer almalarını sağlamaktır.

Son günlerde özellikle, "yabancılar sorunu" olarak kamuoyuna yansıtılan ve daha ziyade Türkiyelileri ilgilendiren konu karşısında ilgisiz kalınamıyacağı gayet açık bir şeydir. Bu sorunu, hem cuntaya karşı mücadelenin önemli bir görevi olarak, hem de yaşadığımız ülkelerin sınıf mücadelesinin bizlere yüklediği bir görev olarak ele almak gerekir.

Almanya'yı yöneten ekonomik ve politik güçlerin ve karar odaklarının sınıf çıkarlarının bir gereği olarak ortaya atılan "yabancılar sorunu" herkesin görebileceği gibi, Almanya'nın içine düştüğü ekonomik bunalımdan kaynaklanmaktadır.

Bilindiği gibi, ekonomik bunalımın derinleşme eğilimi gösterdiği her dönemde ve ülkede, ilk saldırıya uğrayan, hakları ilk elinden alınan kesimler örgütsüz ve dağınık olanlardır. Bu kesimler, bu tür saldırılara karşı gerekli korunma ve haklarını savunma araçları yaratamadıkları sürece yenilmeye, ezilmeye mahkumdurlar.

Bugünkü haliyle "yabancılar sorunu'nundan ilk ve en fazla etkilenecek olanların Türkiyeliler olacağı görülmektedir. Bu, Almanya'daki yabancılar arasında Türkiyelilerin hem sayıca en fazla olmasından hem de en fazla politize olmuş yabancı topluluk olma özelliği taşımasından ileri gelmektedir. Buna karşılık, yine Türkiyelilerin, hem ekonomik ve toplumsal yönlerden, hem de politik yönden, sayıları ve politize olmaları ile uyum sağlayan (veya orantılı olan) bir örgütlenmeye sahip olmadıkları görülmektedir. Özellikle işçilerimiz açısından durum böyledir. Yani, işçilerimizin kendilerine yöneltilecek saldırıları etkisizleştirebilecek, haklarını ellerinden alma yönündeki girişimlere ve tedbirlere karşı kendilerini koruyacak ve savunacak etkili örgütlenme ve politikalardan yoksun olduğu bir gerçektir. Halen varolan çeşitli örgütlenmelerin "yabancılar sorunu" nedeniyle gündeme gelen problemleri çözecek yetkinlikte olmadığı kabul edilmelidir. (*)

"Yabancılar Sorunu"na kayıtsız kalınamaz

"Yabancılar sorunu"nun özellikle Almanya'da önümüzdeki dönemde, bir dizi etkenin sonucu ciddi boyutlar kazanacağına ilişkin işaretler vardır. Soruna daha başından müdahale imkan ve araçları yaratılmalı, gelecekte alabileceği şekiller karşısında hazırlıksız yakalanılmamalıdır. Kuşkusuz bunun ilk şartı, böyle bir sorunun olduğunu ve bu sorunla ciddi biçimde ilgilenmek gerektiğini kavramaktır.

"Yabancılar sorunu"na doğru bir yaklaşım ve alınacak tedbirlere karşı etkili ve geniş kapsamlı bir politika izlenmesi, Türk ve Kürt devrimcilerinin Türkiyeli işçilerin büyük bir bölümünü örgütleme, kazanma imkanına sahip olmalarının da elverişli koşullarını yaratacaktır.

(Devamı arka Sayfada)

Cunta'ya karşı yurtdışındaki mücadele çok yönlü bir görevler bütünlüğü içinde ele alınmalıdır

Devrimciler, yabancı ve göçmen bir topluluğun, yabancı ve göçmen olmalarından kaynaklanan her türlü sorununa sahip çıkmalı, insanlarımızın ezilmesine, horlanmasına, haklarının elinden alınmasına seyirci kalmamalıdır.

Türkiye'deki askeri faşist rejimin yıkılması mücadelesine ve halklarımızın direnişine destek olabilecek etkili bir haraket olabilmek için de yine işçilerimizin daha örgütlü hale getirilmesine gerek olduğu açıktır.

"Yabancılar sorunu" karşısında kavranması gereken noktalardan birisi de, bu sorunun diğer azınlık topluluklarının yanısıra yine Alman solu, ilericileri ve demokratları ile birlikte faaliyet sürdürerek çözümlenebileceğidir.

"Yabancılar sorunu" aynı zamanda Alman Solunun çözmesi gereken, daha doğrusu, en fazla ilgilenmesi ve alternatif politika geliştirmesi gereken bir konudur. Herkesin Almanya'daki Yabancıların önemli bir toplumsal-siyasal güç oluşturduğunu görmesi gerekir. Yabancıların desteğini almayan Alman sol hareketlerinin sınıf mücadelesinde etkin ve giderek belirleyici olması düşünülemez.

İçine düştükleri krizin faturasını Türkiyelilere ödettirmek isteyen Alman egemen güçlerinin ve onların sınıf çıkarlarını değişik şekillerde savunmaya çalışan Alman sağının ve sosyal demokratlarının ve özellikle bu konuda Alman halkını saldırgan bir tutum almaya zorlayan Bild gazetesi gibi, NPD gibilerinin unutmaması gereken şeylerden birisi de, Türkiyelilerin her bakımdan yahudilere benezemediğidir.

Görevlerimizi en iyi şekilde ancak birlikte mücadele ile yerine getirebiliriz

Yurtdışındaki Türkiyeli Devrimci-demokratik güçlerin çözmek zorunda oldukları başlıca bu gibi sorunlarla ilgili olarak nelerin yapılması gerektiği bugüne kadar Devrimci İşçi tarafından defalarca vurgulanmıştır.

Yurtdışında bizlere düşen görevlerin, Türk ve Kürt Halklarının kurtuluş ve devrim mücadelelerine en yaraşır bir şekilde yerine getirilebilmesinin en önemli koşullarından birisinin, Türkiyeli Anti-Faşistlerin Birliğinin sağlanması olduğu devrimciler tarafından ısrarla belirtilmiş ve bu fikrin maddi bir güç haline gelmesi için bir çok girişim yapılmıştır. Bu girişimlerden birisinin, uzun ve yorucu bir çaba sonucu, 12 Eylül Duisburg yürüyüşü ile çok önemli bir anlam kazandığı bilinmektedir.

12 Eylül Duisburg Eylemi, tek bir iş için, 12 Eylül Darbesini, 1. yılında protesto etmek için, yapılmış olmasına rağmen, yani geçici bir eylem birliği olmasına rağmen, mitinge katılan kitlenin ve çeşitli guruplardan devrimci ve yurtseverlerin, kalıcı, güçlü, her konuda birlikteliği içeren, ve devrimci-demokratik görevleri kapsayan bir program dayanan bir BİRLİK özlemi içinde olduğunu kanıtlamıştır.

12 Eylül Duisburg Eyleminden sonra yapılması gereken tek şey, bu özlemin maddi bir güç, bir hareket, bir örgütlenme düzeyine sıçratılması için çaba harcamaktı.

Bu amaçla sürdürülen girişimlerin olumlu bir noktaya doğru gelişme göstermesi, bir takım siyasal eğilimlerin yani engelleme girişimleri ile karşılaşmıştır.

Yurtdışındaki Türkiyelilerin Anti-Faşist Birliğini ifade eden bir Komitenin ve bunun alt birimlerinin, (kalıcı, uzun vadeli, katılan gurupların bütün alanlarda eylem ve güçbirliğini gerçekleştiren bir örgütlenme şeklinde) oluşturulma'değil, bu anlamdaki bir birliğin içinde yer almayı benimseyen bazı gurupların "küçük" oluşuna yöneliktir.

Denmektedir ki, "Sosyalist Vatan Partisi (SVP) ile Türkiye Emekçi Partisi (TEP)in önemli bir ağırlığı ve gücü yoktur. Bunlar küçük guruplardır. Birlik büyük guruplar arasında olmalı, tartışma ve toplantılara büyük guruplar katılmalıdır."

Anti-Faşist Birlik Komites'nin program ve platformu hakkında herhangi bir görüş belirtme ihtici duymadan önce, bu konuyu tartışmadan önce, kendi ifadeleriyle "küçük guruplar"ın tartışmalara dahi katılmasını istemeyen, ve bu "küçük gruplar"ın tartışmalara katılmaları halinde kendilerinin katılmayacağını belirten ve bunu Birlik çalışmalarına bir koşul olarak dayatan bir gurubun tavrı, okuyucuya ilk bakışta belki de inanılmaz gibi gelebilir. Ama gerçektir. Ne yazıkki bir "büyük gurup", hem de birlik konusunda en fazla laf üreten bir "büyük gurup", yukardaki gerekçeyle birlik çalışmalarının dışında kalabilmeyi başarmıştır.

Bu itirazın görünüşte olduğu, yani gerçek durumu yansıtmadığı, başka bir deyişle, itirazlarının gerçek nedeninin böyle komik (ve de kelimenin tam anlamıyla küçük) olmadığı, bilinmektedir. (Bu, özgürlük Yolu'nun 12 Eylül Duisburg Eylemi'ne yürüyüş sırası yüzünden katılmadığını iddia etmesine benzemektedir. Oysa gerçek durum başka idi.)

Asıl neden, şudur: Bu "büyük gurup", böylesi birlikler içinde kendi sağ ve eklektik düşünce yapısının etkisizleşeceğinden, bu düşüncelerin devrimci düşünceler tarafından zararsız hale getirileceğinden korkmaktadır. Çünkü, o, ilk kez gerçek anlamda ve ciddi bir birlik önerisi ile karşı karşıyadır. Çünkü o, adı geçen birlik önerisinin, sadece günü birlik işleri ve geçici bazı eylemleri içermediğini, bunların da için de yer aldığı fakat daha geniş kapsamlı, uzun vadeli, kalıcı, her bakımdan birlikte davranışı içerdiğinin farkındadır.
(Böyle olunca Halkın Kurtuluşu taraftarları, Devrimci Yol, PKK, TEP ve SVP taraftarları ile birlikte ve ortak faaliyetler içinde olacakları için gerçek bir birliğin anlamını kavrayıp tadını alacaklar, bu ise grupçu eğilimleri törpüleyecek ve Halkın Kurtuluşu'nun "büyük gurup" olma imtiyazı tehlikeye düşecektir.)

Diğer bir neden ise, bu arkadaşların birlik ve cephe konusunda tam bir politik ve ideolojik berraklığa henüz kavuşamamış olmalarıdır.(Tam bu noktada, dostlarımızın, "Biz yıllardır birliği, savunuruz, işte dergilerimiz, broşürlerimiz, bildirilerimiz" diye gürlediklerini duyar gibi olmanız mümkündür.)
Doğrudur, siz yıllardır her konuda en fazla yazı yazmış olabilirsiniz.

Yanlış veya doğru birçok şey yazmışınızdır. Ama şimdi görev bu yazılanları gerçekleştirmektir.

İş, yazılanları uygulamaya, Birlik fikrini doğru devrimci bir zeminde gerçekleştirmeye gelince, böyle "büyük gurup" gerekçeleri ile "büyük gurup" imtiyazı elde edilmek istenmektedir. "Biz de benzer şeyleri savunuyoruz. Birleşmek gerekir" diye yazmak ve konuşmak yetmiyor. Yazdıklarınızın ve söylediklerinizin doğruluğuna inanıyorsanız buyrun uygulayın. Sizinle birlik olmayı isteyenlerle beraber olmasını öğrenin. Doğru fikirlerle, bunları savunanlarla beraber olmaktan korkmayın. Ve bizimle program etrafında bir tartışma yapın, gurupların eni-boyu üzerinde değil, çünkü Birlik, program etrafında olur.

Bir kere daha belirtelim:
Bizim için önemli olan gurupların eni-boyu değil, Birlik fikrine yatkınlığıdır. Birlikten yana olanların büyüklüğüne küçüklüğüne bakılmaksızın Birlik programını ve ilkelerini benimseyen herkesle, tek tek kişilerle bile beraber olmaya hazırız. Bizim ilkemiz budur.

Birliğin, gurupların veya kişilerin bir toplamı veya federasyonu olmadığı kavranmalıdır. Gerçekleştirmeye çalıştığımız şey, çeşitli siyasal eğilimlerin federal birliği, basit bir toplamı veya yanyana gelişi değil, anti-faşist güçlerin ortak iradesini, inancını, düşüncesini, kaynaşmasını, eylemini ifade eden, bunlara uygun örgütlenmeler yaratan, kollektif bir çalışmayı içeren bir Birlik'tir.

Böylesine anlamlı, böylesine doğru, umut ve gelecek vaadeden Birlik çalışmalarının içinde yer alması halinde, toprağın yavaş yavaş ayaklarının altından kayacağını hisseden bazı siyasetlerin, "küçük gurup" gerekçesinde tam bir dayanışma içine girmeleri ve Devrimci Yol'un "çöktüğünü", hala evet hala kanıtlamaya çalışan bir gurubun, D. Sol'un, Devrimci Yola karşı olabilmek uğruna bu büyük gurub'un peşine takılması, anlaşılmaz gerekçelerle birlik olayının dışında kalmaya çalışması, devrimci-demokratik halk güçleri açısından gerçekten üzücüdür.

Oportunizmin görevi, devrimci düşünceleri çarpıtmak, ayrılıkları körüklemek ve teşvik etmek, birlik çalışmalarını bozmaya çalışmak, kendi gurubun günlük, geçici çıkarları ve yararları uğruna devrimin ve halkların çıkarlarını feda etmekse, devrimcilerin görevi de bunların tam aksidir:
Yurtdışındaki işçilerimizin sorunlarına ve haklarına sahip çıkmak, emekçi ve yoksul halklarımızın Türkiye'de yaratacakları Birleşik Devrimci Direniş Cephesi'ne destek ve yardım, Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını savunmak, cuntayı teşhir, demokrasiye geçiş, yutturmacasını teşhir, Askeri faşist Diktatörlüğün yıkılıp yerine Halklarımızın kendi iktidarının kurulmasını savunmak, kısacası diğer güncel talep ve görevlerde içeren devrimci-demokratik bir program etrafında kalıcı, uzun vadeli bir mücadele ve örgütlenme, iş, güç eylem, düşünce ve davranış birliği....

Bütün bu kutsal, bu anlamlı, bu onurlu ve bu devrimci-demokratik görevler için artık adım atmanın zamanıdır.

Bu görevleri savsaklamaya çalışan siyasetlerin kendi tabanlarından dahi destek bulamaması için hiçbir sebep yoktur. Yeterki devrimciler, yurtdışı Türkiyeliler Anti-Faşist Birlik çalışmasının önemini ve anlamını doğru kavrayip gerekli çalışmaları yapabilsinler. Mücadeleye ve birleşmeye kararlı her guruptan devrimci ve yurtsever unsurlar, ancak Birlik fikrinin gerçeklik kazanmasıyla anti-faşist birlik saflarındaki yerlerini alacaklardır. Yurtdışındaki Türkiyelilerin anti-faşist birlik çalışmaları henüz devam etmektedir. Bunun olumlu sonuç yaratması, Dayanışma Hareketinin problemlerinin çözümü, "yabancılar sorunu" çerçevesinde gündeme getirilen baskı ve haksızlıklara karşı çıkılması. Türk ve Kürt İşçilerimizin çalışmalarımıza daha çok sayıda ve daha örgütlü bir şekilde katılmasının sağlanması ve daha birçok sorunun çözümü için son derece önemli bir dönemeç olacaktır.

Emekçi ve yoksul halklarımıza zulmeden generaller çetesine karşı yurtdışında daha etkili bir mücadele sürdürülebilmesinin en önemli koşullarından birisi yukardaki görevi yerine getirebilmektir.

Bu konuda en büyük görev, yine devrimcilere düşmektedir. ●

DİPNOT

*) Türkiyelilerin ezilmeye en açık "azınlık topluluk" olmalarının nedenleri arasında, Alman toplumu ile dinsel, tarihsel, toplumsal, geleneksel ve kültürel yönlerden temelde farklılık taşıması da önemli rol oynamaktadır.
Bir İtalyan, bir Yunan, bir İspanyol insanı ile Türk ve Kürt insanının Almanlar tarafından farklı bir şekilde değerlendirildiği açıktır. Bu durum, özellikle Alman faşistlerinin Alman emekçilerini Türkiyeliler aleyhine kışkırtma vesilesi olmaktadır. Alman faşistleri, ekonomik krizin yol açtığı işsizlik vb. sorunlarla yüzyüze bulunan Almanları, "yabancılar defolsun" siyaseti ile örgütlemeye ve böylece güçlenmeye çalışmaktadır.

Emekci yoksul halklarımıza savaş ilan edenler;

Emekci yoksul halklarımızı "Savaş hükümlerine" göre yargılayanlar;

Yaptığınız zulmün kendinize kat kat ödettirileceğini unutmayın !

(Baştarafı 1. Sayfada)

işçilerin, öğretmenlerin, memurların, öğrencilerin ve gençlerin binlercesi bugün,'terörist' iddiasıyla cuntanın toplama kamplarında esir olarak tutulmaktadır. (Emekçi halklarımızın faşizme karşı direniş mücadelesini ve bu mücadele içinde onurlu yerini alan ve bu nedenle bugün faşist cunta tarafından baş düşman olarak tespit edilen devrimcileri, 'terörist' 'bireysel terörizm' gibi ifadelerle karalayan bazı 'sol' gurupların, yukardaki tablo karşısında en küçük bir utanç bile duymamaları ne kadar acı...)

Öte yandan çok sanıklı davalar olarak adlandırılan mahkemeler ise peş peşe açılmaya başlamıştır. Diyarbakır'da 3550 dolayında Kürt devrimci ve yurt severinin yargılandığı PKK davası devam ederken Ankara Dev-Yol davasının Aralık sonunda veya Ocak içinde başlayacağı bildirilmektedir. Bu davada da 1000'e yakın devrimci yargılanacaktır.

Erzurum'da geçtiğimiz günlerde etrafı mayınlarla döşeli Spor Salonunda başlayan Artvin Dev-Yol Davasında somut olarak görüleceği gibi, bugün cezaevlerine doldurulan, göstermelik yargılamalar sonucunda ceza verilenler 'terörist' halklarımızdır, işçiler, köylüler, öğretmenler, memurlar ve gençlerdir. Yargılanan iddia edildiği gibi,'terörizim' değil, halk hareketidir, halklarımızın bağımsızlık ve özgürlük talebidir, insanca yaşama mücadelesidir, faşizme karşı direnişidir, onuru ve geleceğidir.

Türk ve Kürt halklarının mücadelesini, onurunu ve geleceğini mahkum etmeye kimsenin gücü yetmeyecektir.

Mahkeme salonlarının etrafına mayın döşettiren, salonları tank ve toplarla kuşattıran faşist generallerin bu yaptıkları korkudan değilse nedir?

Savaş haline göre yargılama nedir?

HÜRRİYETİ bağlayıcı cezaların yerine getirilmesi, nezdinde askerî mahkeme kurulan kıta komutanı veya askerî kurum amirinin istemi üzerine Türk Silahlı Kuvvetleri Komutanı veya onun yetki verdiği diğer komutanlar tarafından savaşın sonuna kadar geriye bırakılabilir. Bu geri bırakma süresi içinde zaman aşımı işlemez.

- Savaş halinde müdafilerin sayısı sınırlandırılabilir.

- Hazırlık soruşturması mümkün olduğu kadar çabuklaştırılır.

- Bütün sanıklar zorla getirilebilir.

-İddianamenin tebliği ile duruşma günü arasında en az bir hafta geçmesi gerekir. Sanık uygun görürse bu ceza azaltılabilir. Bu süreye uyulmamışsa iddianamenin okunmasından önce sanık duruşmanın tehir veya talikini isteyebilir. Savaş halinde bu hükümler uygulanmayabilir.

-Savaş halinde tehir süresi sekiz günü geçtiği veya 130. maddeye göre duruşmanın talik olunduğu, veyahut askeri mahkeme kurulu arasında kısmen veya tamamen değişiklik olduğu takdirde eski tutanakların okunması yoluyla duruşma tekrarlanmaz.

-Duruşmanın inzibatını bozan sanık ve müdafileri o günkü duruşmanın tamamına çıkmamak üzere askerî mahkeme başkanınca salondan çıkartılır.

-Birden ziyade duruşmadan çıkarılan sanık ve müdafiler bir daha aynı dava ile ilgili davalara katılamazlar.

-Yukarıda yazılı hallerde salondan çıkarılan sanık ve müdafiler mahkemenin tayin edeceği süre içinde yazılı savunma verebilirler.

-Bir vakıanın delili yalnız tanığın bilgi ve görgüsünden ibaretse bu tanık duruşmada dinlenmeyebilir; tanığın evvelce alınmış ifadesinin okunması sözlü tanıklık yerine geçer.

-Sözlü savunma veya yazılı savunmanın okunması süre bakımından mahkemece kısıtlanabilir.

(3 Aralık tarihli Hürriyet'ten)

İstanbul, İzmir, Adana, Bursa, Eskişehir, Ordu, Antalya, Kars, Elazığ, Malatya, Konya, Tarsus, Sivas, Kayseri ve diğer bölge davalarında 10.000'i aşkın Dev-Yol taraftarının yargılandığı ve bunlardan 1.000'e yakınının idam talebiyle mahkemeye çıkarılacağı bildirilmektedir. Tek kişilik veya üçer, beşer kişilik davalarda yargılananlarla birlikte bu sayının dahada artacağı bir gerçektir.

Öte yandan H.Kurtuluşu, Dev-Sol, Kurtuluş, ve diğer sol gurupların devam eden davalarının yanısıra, merkezi davalarının da önümüzdeki aylarda açılacağı ve bu davalarda da binlerce devrimcinin yargılanacağı bildirilmektedir. MLSPB, HDÖ, TİKKO davaları ise devam etmektedir. Bu davalarda çok sayıda devrimci için idam istenmektedir. TÖB-DER Davasının karar aşamasında olduğu, 52 idam istemli DİSK Davasının ise 1982'nin ilk aylarında başlayacağı öğrenilmiştir.

Son 2 ay içinde cuntanın, Türkiye Kürdistanında saldırılarını arttırdığı öğrenilmiştir. Tanklar, toplar ve helikopterlerle desteklenen operasyonlar sürekli hale getirilmiştir. Bütün köy ve kasabaları ablukaya alan faşist cunta kuvvetleri yoksul Kürt emekçilerini günlerce süren sorgulama ve işkenceye tabi tutmaktadırlar. Kadın-erkek,çoluk çocuk, bütün bir köy, köy meydanlarında toplanarak veya guruplar halinde aramaya tabi tutulmaktadırlar. Bu sırada köylülere her türlü zorbalık ve insanlık dışı muamele reva görülmektedir. Dağlarda devrimci avına çıkan faşist cunta kuvvetleri, halkı devrimcilerin barındığı yerleri ihbar etmeye zorlamakta ve bunun için işkence yapmaktadır.

Bu operasyonlar sırasında helikopterlerden köylere ve kasabalara bildiriler atılarak halka, Milli Güvenlik Konseyini ve sıkıyönetim komutanlarını desteklemeleri için çağrı yapılmaktadır. Devrimci gurupların bulunduğu tahmin edilen yerler ise tam bir ablukaya alınmakta ve daha sonra makineli tüfek ve bazen de top ateşine tutulmaktadır. Çıkan çatışmalarda şehit olan devrimci ve yurtseverlerin ölen subay ve asker sayısı tam olarak bilinmemektedir. Bu konuda çok az resmi açıklama yapılmaktadır.

Bu operasyonlar sırasında faşist cunta yeni bir yöntem kullanmaktadır.

Devrimcilerin bulunduğu yerler kuşatıldıktan sonra, çevre köylerden halktan bazı insanlar ve de özellikle anti-faşist olarak tanınıp köyde sevilenler, veya aranan devrimcilerin akrabaları, askerlerin 5-6 metre önünde zorla yürütülerek devrimcilerin kendilerini savunmaları ve saldırdan korunmaları engellenmeye çalışılmaktadır.

Bu durumlarda, askerler köylüleri siper yaparak devrimcileri kurşun yağmuruna tutmaktadır. Bu sırada askerlerin arasından ateş etmesinden korkan ve bu nedenle yere yatan veya geri kaçmak isteyen çok sayıda köylü, askerlerin kurşunlarıyla yaralanmakta veya ölmektedir.

İlan edilmiş savaşlarda bile, veya bir ülkeyi işgal eden emperyalist bir devletin o ülkedeki yerli halkı ezmek için bile çok ender olarak kullandığı bu yöntem, bugün Türkiye'de faşist generaller tarafından uygulanmaktadır. Bu vahşi ve canavarca uygulamalara rağmen Devrimciler teslim olmamakta ve bu nedenle çatışmalar olmaktadır.

■■■

Ardanuç'ta karakol basılıp silahlar alındı

Öte yandan operasyonların devam ettiği diğer bir bölge olan Karadenizde de yer yer çatışmalar gündeme gelmektedir. Alınan bir habere göre, Ekim ayı başlarında, Ardanuç Jandarma Karakolu bir gurup devrimci tarafından basılıp silahları alınmıştır. Baskın sırasında her hangi bir olay olmadığı, devrimcilere nöbetçi askerlerin karşı koymadığı bu nedenle her hangi bir çatışmanın olmadığı bildirilmektedir.

Jandarma Karakolunun basılıp silahlarına el konulmasının duyulmasından bir süre sonra bölgede bulunan bütün askeri birlikleri harekete geçiren sıkıyönetim komutanı, Hopa, Ardanuç ve Şavşat'ta yaygın bir saldırı ve operasyon başlattı. Operasyonlar sırasında, bölgede köyler dahil bütün yerleşim birimlerinde akşam saat 9'a kadar süren sokağa çıkma yasağı kondu. Bölge halkı günlerce huzursuz edildi.

Cunta kuvvetlerinin operasyonları nedeniyle yer yer çatışmaların olduğu, bu çatışmalar sırasında devrimcilerden yaralanan, ölen veya yakalanan olmadığı, 2 Jandarmanın ise yaralandığı öğrenildi.

Hem Karadeniz hem de Doğu Bölgelerinde cunta kuvvetlerinin operasyonlara ve saldırılara devam ettikleri bildirilmektedir.

52 idam istemli DİSK davası 24 Aralık'ta başlıyor

"Demokrasiyi kurtarmaya gelen" Faşist Cuntanın saldırdığı ilk hedeflerden birisi de, İşçilerin demokratik kitle örgütü olan DİSK oldu. İşçilerin tüm hakları gasp edilip fabrikaların kapıları kapatılırken, 500 000 işçiyi temsil eden DİSK yasaklandı. DİSK'in yöneticileri, aktif çalışan üyeleri tutuklandı. 52 DİSK'li idam cezası ile yargılanıyor. İnsanların en temel hak ve özgürlüklerinin yok edildiği, yurtseverlerin kurşunlandığı, kitlelerin açlığa terkedildiği, ilerici basının susturulduğu. işkencenin temel soruşturma metodu olarak kullanıldığı bir ülkede, yargı organlarından, demokrasiden, adaletten bahsedebilmek için insanın faşist cuntanın generali olması gerekir. Tüm dünya demokratlarının kınadığı DİSK davası 24 Aralık'ta başlıyor. 1978' de Maraş' ta yüzlerce vatandaşımızın hunharca katledildiği gün Maraş' ta sivil faşistler tarafından başlatılan kitle katliamı -pasifikasyona, Demokratik haklara saldırı 12 Eylül' den itibaren resmi faşistler tarafından devam ettiriliyor.

DİSK Davası, emekçi halklarımıza faşist cunta aracılığıyla açılan savaşın bir parçasıdır.

Sivas'ta çatışma

Son günlerde operasyonların yoğunlaştığı bölgelerden birisi de Sivas oldu. Kasım ayı içinde cunta kuvvetleri 5 Devrimci Sol taraftarının bulunduğu bir barınağa saldırı düzenlediler. Devrimci Sol'dan arkadaşların teslim olmayı reddetmesi üzerine çıkan çatışma saatlerce sürdü. Çok sayıda cunta askerinin katıldığı kuşatma sırasında yaralı veya ölü olup olmadığı öğrenilemedi. Bu konuda sıkıyönetim tarafından yapılan resmi açıklamada sadece Devrimci-Sol taraftarı 5 kişinin yakalandığına yer verildi.

Kahrolsun Askeri Faşist Cunta!

Yaşasın Devrimcilerin Cuntaya karşı Direnişi!

Mezradaki çatışmada bir devrimci şehit oldu

Öte yandan Aralık ayının ilk günleri Tunceli yakınlarındaki Kurusipı Mezrasında cunta kuvvetleri ile devrimciler arasında çıkan çatışmada Murat Yüksel adındaki devrimci hayatını kaybetti. Çatışmada yer alan diğer devrimcilerin saatlerce süren mücadele sonucu kuşatmayı yardıkları öğrenildi.

Pülümür'deki çatışmada PKK'lı 2 devrimci şehit oldu

Tunceli'nin Pülümür ilçesine bağlı Kırmeşe köyünde, ekim ayı sonunda cunta kuvvetleri ile PKK taraftarı devrimciler arasında çıkan çatışmada 2 arkadaş şehit oldu. Faşist cunta kuvvetlerinin devrimcileri yok etme ve ima etme planları yaparak bölgede operasyonlar başlamasından bir süre sonra bir gurup PKK'lı ile çatışma çıktığı öğrenildi. Alınan habere göre, Kırmeşe köyüne gelen bir alay cunta kuvveti bir evde barınmakta olan PKK taraftarlarını kuşattılar. Evdekilerin faşist cuntayı lanetleyen sloganlar atarak teslim olmayacaklarını belirtmeleri üzerine ev yaylım ateşine tutuldu. Saatlerce süren çatışma sırasında, iki devrimci şehit oldu. İki devrimci de ağır şekilde yaralandı. Cunta kuvvetleri tarafından katledilen PKK taraftarı devrimcinin birisinin adının Kazım Aydın olduğu saptandı.

Eve baskın düzenleyen faşist cunta kuvvetlerinden ölü ve yaralı olup olmadığına dair herhangi bir resmi açıklama yapılmadı. Saatlerce süren ve silahlı karşı koyma şeklindeki direniş sırasında yaralanan Erdoğan ve Kamil adlarındaki PKK taraftarlarının hayatlarından endişe edildiği belirtildi.

Tunceli-Ovacık Ulukuşağı köyünde cunta kuvvetlerinin Partizan taraftarı bir guruba saldırması üzerine çıkan çatışmada Veysel Uyar ve Erdoğan Tekin adlarındaki 2 Devrimcinin şehit olduğu öğrenilmiştir. Çatışma sırasında bir astsubayla bir jandarma erinin de öldüğü bildirilmektedir.

Malatya'daki çatışmalarda bir devrimci şehit oldu

Faşist cunta kuvvetlerinin operasyonlarını yoğunlaştırdıkları yerlerden birisi de Malatya ve çevresi oldu. 9 Ekim 1981 günü, Akçadağ ilçesi Küçksüleymanlı köyünde çıkan bir çatışmada köy öğretmeni Mustafa Sevil şehit düştü. Devrimci Öğretmen Mustafa Sevil'in şehit olduğu çatışmada sayıları saptanamayan ancak 7 veya 10 kişi oldukları sanılan devrimci bir gurubun çatışmayı yara yara kurtulduğu öğrenildi. Yiğit devrimci Öğretmen arkadaşımız Mustafa'nın anısı ve mücadelesi emekçi halklarımızın direniş mücadelesinde yaşatılacaktır.

Devrimci bir bacımız işkence sonucu felç oldu

12 Eylül Askeri Faşist rejiminin zulüm, zorbalık ve işkence uygulamalarında kadın erkek, yaşlı genç ayrımı yapmadığı, halklarımızın her kesiminden bir çok insanı ya operasyonlar sırasında ya da işkence odalarında öldürdüğü ve sakat bıraktığı her gün bir kere daha ortaya çıkmaktadır.

Son olarak alınan bir habere göre, Ayşe Filiz Özdeğer, (veya Özdemir) adındaki devrimci bacı, gözaltına alındığı Ankara Emniyet Müdürlüğü I. Şubede kendisine yapılan işkenceler sonucu belden aşağısı felç oldu.

DAL Grubu diye bilinen Kontr-Gerilla'nın uzmanlaşmış operasyon ve işkence biriminin Ankara'da devrimcilere karşı sürdürdüğü son bir operasyon sırasında gözaltına alınan Ayşe Filiz Özdeğer, kendisine yapılan işkenceler sonucu fenalaşması üzerine hastaneye kaldırıldı. 8 Kasım 1981 günü hastaneye getirilen devrimci bacımızın belden aşağısının felç olduğu saptandı. Yapılan muayene sonucunda, Ayşe Filiz'in ömür boyu felçli kalma tehlikesinin bulunduğu öğrenildi.

Kadın kız demeden, yaşlı genç demeden halkımızdan her kesime işkence yapmayı, zulüm uygulamayı devletin resmi politikası ve rejimin asli unsuru haline getiren halk düşmanları bilsinler ki, cefakar analarımız ve bacılarımızın sadece bundan sonra yetiştireceği çocuklar bile zulüm düzeninizi yıkmaya yetecektir. Analarımıza ve bacılarımıza yaptığınız alçaklıkların ve hayasızlıkların unutalacağını zannetmeyin...

Hiç bir işkenceci cezasız kalmayacak.

Dal'in Istanbul timlerinden birisi tesbit edildi

12 Eylül faşist darbesinden önce Kontr-Gerilla'ya bağlı olarak oluşturulmaya başlanan ve 12 Eylülden sonra adı çok duyulan ve "DAL Grubu" olarak bilinen işkence ve karşı-Operasyon örgütünün İstanbul kanadının bir timi tesbit edildi.

İstanbul'da Devrimci Yol'la ilgili olarak sürdürülen operasyonlar ve Devrimci Yol taraflarına yapılan işkenceler sırasında kimlikleri ve eşgalleri belirlenen DAL Grubu İstanbul Kanadının bir timinin elemanları şunlar:

Sebahattin ... Komiser. Konya'lı. Diğer işkenceciler tarafından "yüzbaşı diye çağrılıyor.

İlhan... Göçmen olduğu saptandı. Uzun boylu, hafif sarışın. Muhtemelen I. Ordu Komutanlığı İstihbarat Şubesinde görevli binbaşı veya albay.

Ramiz... İstanbul Emniyet Müdür Muavini. DAL İstanbul Grubunun en önemli elemanlarından. İstanbul Emniyet Müdürü Şükrü Balcının denetiminde çalışıyor. Artvin'li.

Aydın... Elazığ'lı. Komiser. Diğer işkenceciler "onbaşı" diye hitabediyorlar. Esmer, orta boylu. Sebahattinle birlikte en çok işkence yapanlardan.

İşte cuntanın göstermelik işkence soruşturmasına bir örnek:

İşkence süresinin 45 güne indirildiği yalandır

Tutuklular cezaevinden tekrar emniyete götürülüyor

* 90 Günlük işkence süresinden sonra tutuklanıp cezaevine konulan devrimciler, bir süre sonra yeniden emniyete götürülerek yeniden işkence görüyorlar.

Gözaltı süresinin diğer adıyla işkence süresinin batıdan gelen tepkiler üzerine 90 günden 45 güne indirildiğinin açıklanmasından hemen sonra başlayan yeni bir uygulama, cuntanın faşist demogojilerini bir kere daha açığa çıkardı. Gözaltı süresinin 45 gün olduğu şeklinde çıkarılan bir "yasa" nın fiiliyatta zaten bir geçerliği yoktu. Çünkü, cuntanın çıkardığı bu yeni "yasa"ya rağmen devrimciler emniyet müdürlüklerinde yine 90 gün tutulmakta, savcı önüne ancak 91. gün çıkarılmaktaydılar. "Yasa"ya rağmen uygulamanın böyle yapılması üzerine bazı avukatların ısrarlı çabaları sonucu gözaltındaki devrimciler 46. gün askeri savcıya götürülüyorlardı.

Bu durum karşısında cunta yeni bir 'yasa' daha çıkartarak, cezaevlerinde tutuklu bulunan sanıkların tekrar emniyete sorgulama için götürülebileceğini içeren bir "yetkiyi" sıkıyönetim komutanlarına ve emniyet müdürlüklerine verdi.Bu "yasa"nın resmi gazetede yayınlanmasından sonra, bir çok devrimci, askeri cezaevlerinden alınarak tekrar emniyete, 1. şubeye ve gizli işkence evlerine götürülmeye başlandılar. Ve yeniden işkence tezgahlarına yatırıldılar. Bu uygulamanın bugünlerde yoğunlaştığı ve birçok devrimci arkadaşın yeniden sorgulanmak üzere cezaevlerinden alınarak işkence odalarına götürüldüğü öğrenildi.

Ankara Mamak Askeri Cezaevinde 20 Nisandan beri tutuklu bulunan Ali Başpınar Ekim ayı ortalarından beri iki kez emniyete götürülüp yeniden işkenceye tabi tutuldu. Ali Başpınar, 19 Ocak 1981'de Devrimci Yol Merkez Komitesi üyesi olarak İstanbul'da gözaltına alınmıştı.

Oğuzhan Müftüoğlu, Nasuh Mitap, Melih Pekdemir'le birlikte 90 gün çok ağır işkencelere maruz kalan Ali Başpınar, 20 Nisanda Askeri Savcılıkça ifadesinin alınmasından sonra Mamak Cezaevine konulmuştu. Kapatıldıkları hücrelerde en adi, ve en aşağılık uygulamalara tanık olan bu arkadaşlar bir süre sonra yeniden emniyete götürülerek tekrar "sorgulamaya alınmaya" başladılar. Devrimci Yol'un yiğit önderlerinden Ali Başpınar, bugüne kadar iki kez götürüldüğü emniyette yeniden ağır işkenceler gördü. Günlerce işkence odalarında tutuldu.

Öte yandan, Devrimci Yol İstanbul Sorumlusu olarak Nisan 1981 de gözaltına alınan Sedat Kesim de yeniden işkence edilmek üzere emniyete alındı ve bir defasında İzmir'e götürüldü. Yine İstanbul Metris Askeri cezaevinde tutuklu olarak bulunan Devrimci Yol'a bağlı Devrimci Savaş Birlikleri İstanbul Sorumlusu iddiasıyla tutuklu olarak bulunan Mehmet Terzioğlu bir kaç kez emniyete alınarak günlerce işkence edildi. İşkence nedeniyle durumu kötüleşen Mehmet Terzioğlu bir defasında hastaneye kaldırıldı ve ölümden büyük bir şans eseri olarak kurtuldu.

Ayrıca DİSK-Yeraltı Maden-İş Genel Başkanı Çetin Uygur da, önceki işkenceler sonucu kaburgalarının ve el parmaklarının kırılmış olmasına bakılmaksızın yeniden emniyete işkenceye çekildi.

Bugün cunta tarafından "yasa" bir kılıf içinde gündeme getirilen bu uygulamalara karşı yurtdışındaki devrimciler anında gerekli girişimleri yapmalıdırlar. Devrimci arkadaşlarımızın yeniden emniyete götürülüp işkence edilmesini bütün kamuoyuna duyurmak ve işkenceyi önlemek için çaba harcamak önemli bir görevdir. Çetin Uygur'un yeniden emniyete alındığının öğrenilmesi üzerine, Avrupadan, sendikalar, Af örgütü, diğer kuruluş ve kişiler tarafından cuntaya, "Çetin Uygur'un hayatının tehlikede olduğunu, hastaneye kaldırılmasını" içeren telgrafların çekilmesi üzerine, Yeraltı Maden İş Genel Başkanının diğer kaburga kemiklerinin ve el parmaklarının kırılması engellenebilmiştir.

Batı kamuoyunun "gözaltı süresinin 45 güne indirildiği" şeklindeki demogojiden ve yalandan etkilenmemesi ve buna aldanmaması için gerekli girişimleri ve çalışmaları yapmak, işkencelere karşı ve tutuklularla dayanışma görevimizin bir parçasıdır.

Üç devrimci daha işkence ile katledildi

Metin yoldaşımızın anısını yaşatacağız

Eylül ayı içinde İzmir'de süren operasyonlar sırasında eşiyle birlikte gözaltına alınan devrimci arkadaşımız Metin Sertbulut, emniyet müdürlüğünde yapılan işkence sonucu 10 Ekimde hayatını kaybetti. İşkenceci faşist polis ve subaylar, arkadaşımızın ölümünü ailesinden gizlemeye çalıştılar. Aslen Salihli'li olan Metin arkadaş, öğretmenlik yaptığı sıralarda Devrimci Yol saflarında mücadeleye atılan ve daha sonra da öğretmenlikten ayrılarak bütün zamanını ve enerjisini emekçi yoksul halklarımızın devrimci mücadelesinin hizmetine sunan yiğit ve kararlı bir yoldaşımızdı.

Bir grup arkadaşıyla birlikte gözaltına alındığında, düşmanlarına hiç bir bilgi vermemeye karalıydı. Bu kararlılığı nedeniyle, diğer bütün devrimci ve yurtseverler gibi ağır eziyetlere, insanlık dışı muamelelere maruz kaldı.
Ama zalimlere karşı direnmesini bildi. Sonuna kadar onurunu korudu ve başı dimdik yaşadı.

İşkenceciler, Metin yoldaşın " konuşması " için yanında eşine en hayasız işleri, ancak alçakların ve köpeklerin yapabileceği şeyleri yaptılar.

Ama devrimci onur, kararlılık ve halklarımızın davasına bağlılık, alterdilemezdi. Ölüm pahasına da olsa...

Nitekim öyle oldu. Metin Yoldaş , bunca zulme direndi. Ve halkı için ölümü Ailesi uzun çabalar sonucu cesedini işkencecilerin elinden alabildi. Eşi ise, hücresinde öğrendi, kocasının, yoldaşının şehit olduğunu...

Sana selam olsun büyük tahammül,
Sana selam olsun devrimci kararlılık,
Sana selam olsun yiğit yoldaşımız,
Ant olsun ki, kanın yerde kalmayacak.
Ant olsun ki taşıdığın bayrak yere düşmeyecek.

Ataman İnce işkence ile öldürüldü

İstanbul'da 15 Ekim günü gözaltına alınan Ataman İnce adında bir devrimcinin 25 gün işkence edildikten sonra cesedinin morga kaldırıldığı saptandı. Ataman İnce'nin gözaltına alınmasından sonra akıbetini öğrenmek için günlerce uğraşan ailesi 10 Kasım gününe kadar hiç bir sonuç elde edemediler. İstanbul Emniyet Müdürlüğü, kendilerinde Ataman İnce diye birisinin gözaltında bulunmadığını iddia ediyordu. İşkenceci polislerin ve resmi makamların böyle yalanlarla kendilerini aldattığını bilen İnce ailesi, oğullarının gözaltına alınmasından sonra morgta da sürekli olarak araştırma yapıyorlardı. Ataman İncecinin gözaltına alınışının 25. günü, yani 10 Kasım günü anne ve baba oğullarının cesedinin morga getirildiğini anladılar. Bunun üzerine yetkililere müracaat ederek otopsi yapılmasını ve oğullarının naaşının kendilerine teslim edilmesini istediler. 10 gün süresince morgta bekleyen anne ve babaya Ataman İnce'nin naaşı verilmedi. Polisler Ataman'ı gizlice bilinmeyen bir mezarlığa gömdüler.

Abisi ve kardeşleriyle birlikte anti-faşist mücadelede yer alan Ataman İnce'yi işkenceyle öldüren zalimlerden ve onların suç ortaklarından katledilen bütün devrimci ve yurtseverlerin hesabı sorulacaktır.

İşkence suçundan 14 yıl hüküm giyen komiser serbest dolaşıyor

Özellikle 12 Eylül darbesi ile birlikte yayınlaşan ve yurtçapında bütün devlet kurumlarında uygulanan işkenceler sonucu onlarca devrimci ve yurtsever kardeşimiz hayatlarını yitirdiler.

Yaygın ve sistemli işkence uygulamalarına karşı ülke içinde ve dışında ortaya çıkan tepkiler üzerine iki de bir açıklama yapan cuntacı generaller, Türkiye'de işkence yapılmadığını, tek tük yapan varsa da bunların soruşturulduğunu iddia etmekteydiler.

İşkence sonucu şehit olan kardeşlerimizin ailelerinin ve avukatlarının ısrarlı çabaları sonucu soruşturması yapılan birçok işkence olayının takipsizlik kararı ile noktalandığı gazetelere kadar yansımıştır. (Takipsizlik kararı, soruşturmaya gerek olamdığı, iddaların gerçek olmadığı şeklinde bir karardır ve sadece Askeri Savcıların yetkisi içindedir.) Yani işkence uygulamalarına nezaret eden Askeri savcılar, bizzat kendilerinin de dahil oldukları işkence olayları hakkında takipsizlik kararı vermektedirler.

İşkence soruşturmalarının göstermelik ve kamuoyunu aldatmak için yapıldığına en son örnek Anakra'da görülmüştür.

Anakra Emniyet Müdürlüğü I. Şube Komiserlerinden Mustafa Haskırış , devrimci bir kardeşimizin, Hasan Akser Özmen'in, Zeynel Abidin Ceylan'ın İşkence ile ölümüne sevebiye vermekten mahkeme önüne çıkarılmak zorunda bırakılan azılı bir faşisttir. (Mustafa Haskırış, aynı zamanda, eski Tabii Senatörlerden Muzaffer Yurdakuler'in oğulu SBF öğrencisi yiğit devrimci arkadaşımız Hakan Yurdakuler'in katili MHP'li Faşist Davut Haskırış'ın akrabasıdır.)

Bir süre tutuklu bulunan Komiser Mustafa Haskırış , kamuoyu karşısında cuntayı kurtarma İşlevi sona erince mahkeme tarafından tahliye edildi. Devrimcilere, üstelik düzmece suçlamalarla , idam cezaları yağdırmakta tereddüt etmeyen cuntanın Askeri mahkemeleri , katilliği kanıtlanmış bir faşist komiser serbest bırakıyordu.

Ekim ayının sonunda tahliye edilen Komiser Haskırış, Kasım ayı içinde yapılan son duruşmasında askeri mahkeme tarafından 14 yıl hapis ile "cezalandırıldı." Askeri mahkeme, zaten Haskırış'ın duruşmalara katılamsına gerek görmediği için Komiser Haskırış son duruşmaya da gelmemişti.
Cinayet işlediği, bir devrimcinin kanına girdiği bütün kanıtlarıyla ortaya çıkan faşist komiseri önce serbest bırakan , sonra da 14 yıl hapis cezası veren Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı 1 Nolu Askeri mahkemesi, bu suretle kamuoyu vicdanını faşist genarallerin istediği yönde rahatlatmayı amaçlamıştır.
Ama herhalde, kendi kara vicdanlarını hayatları boyunca rahatlatamayacaklardır. Çünkü, bütün zalimlerin uşakları gibi onlar da buna fırsat bulamayacaklardır.

Bir işkence kurbanı daha

İstanbul Emniyet Müdürlüğünde Kasım ayı içinde işlenen cinayetlerden birisi daha ortaya çıktı. Nurettin adında bir devrimci kardeşimizin İstanbul Emniyet Müdürlüğü I. Şubede işkence sonucu hayatını kaybettiği öğrenildi.

Soyadı tesbit edilemiyen Nurettin arkadaşın Devrimci Kurtuluş taraftarı olduğu, Erzincan'lı olduğu ve İstanbul'da gözaltına alındığı öğrenildi.

Nurettin'in hayatından endişe ederek Emniyet Müdürlüğüne ve sıkıyönetim komutanlığına defalarca müracaatta bulunan ailesinin bugüne kadar bir sonuç alamadığı ve Nurettin'in cesedinin kaybolduğu öğrenildi. İşkence edilerek öldürülen Nurettin arkadaşın cesedinin boş bir araziye atılma ihtimalinin kuvvetli olduğu veya her zamanki gibi polis tarafından bilinmeyen bir mezarlığa gömüldüğü sanılıyor.

Tüm anti-faşist , yurtsever ve devrimci şehitlerimiz gibi Nurettin arkadaşımızda emekçi halklarımızın faşizme karşı mücadelesinde yaşatılacak.

Mamak Notları

Bayan tutuklulara er muamelesi yapılıyor

"Bize karşı gelirseniz toplum dışına itilmekten kurtulamazsınız" diyen faşist cezaevi müdürüne cevap: "Bizi halkımızdan koparamazsınız"...

12 Eylül öncesinde devrimci bayan tutukluların bir bölümü mamakta bir bölümü ise Beşevler'deki iki yıllık Eğitim Enstütüsünde tutulmaktaydı. O zamana kadar Mamakta A Blokta tutulan bayan tutuklular 80 Aralığında D Bloka daha sonra Mamak'ın iyice kalabalıklaşması "Kızların dert" olmaları nedeniyle iki yıllık Eğitim Enstütüsüne nakledildiler. Zamanla, okulların cezaevi yerine kullanılmasından gocunan ve kızlara laf anlamadıkları için ders vermek isteyen yönetim Haziran 81'de tüm bayan tutukluların yeniden Mamak'a getirip D Bloka koydular. Devrimci tutuklulara boyun eğdiremeyen Mamak yönetimi Agustos 81 'de bayan tutukluların bir bölümünü C Bloka bir bölümünü de A Bloka yerleştirdi. Bütün bu değiştirmelerin, düzenlemelerin nedeni ne idi?

Devrimci Bacılar Er Sayılmamaya Diretiyorlar

Türkiyed de askeri mahkemelerce tutuklanan bacılar er sayılmaktadırlar. Devrimci bacılar cuntanın bu uygulamasına "Biz siyasi tutukluyuz asker değiliz" diye karşı çıktılar. İki yıllık Eğitim Enstütüsünde bulundukları dönemde askeri eğitim yaptırma çabalrına, dayak ve zora karşı direndiler. Tutukluların soruşturma gerekçesiyle emniyete geri götürülmesine işkence yapılmasına karşı direniş yaptılar. Emniyete götürülmek istenen devrimcilere sahip çıkarak, askeri manganın coplu saldırısına karşı çıkarak arkadaşlarını vermediler. Her türlü baskı, zor ve kısıtlamalar tutuklu ve gözaltındaki devrimcileri teslim almaya, dirençlerini ve inançlarını kırmaya yönelik uygulanmakta. Her direnişten sonra gündeme gelen baskıları, yönetimin Mamak cezaevi müdürünün konuşmaları izliyor. Cezaların artacağı, direnenler hakkında yeni davalar açılacağı, içerden çıkmaz hale getirilecekleri, sinirleri harap olmuş, dengesini yitirmiş, toplum dışına itilmiş kişiler olarak dışarı çıkacakları, tüm bunlara karşı, istenenler yapılırsa, askeri eğitime karşı çıkılmazsa "Bir aile gibi" geçinilebileceği tutuklulara tekrar tekrar söyleniyor. Bu tehditlere, toplum dışına itilme çabalarına, direnişleriyle gereken cevabı veren bayan tutuklular, yürekleriyle şöyle haykırıyorlardı: "Bizi halkımızdan koparamazsınız"....

Küçükte olsa bu direnişler Mamak yönetimini tedirgin etti. Bayan tutuklularında Mamak'a getirerek daha kolay zaptırap altına almaya karar verdiler. Haziran 1981'de tüm bayan tutuklular D Blokuna nakledildiler. Devrimci bacılar Mamakta askeri eğitim yapmaları için gündeme getirilmiş tüm baskılara direndiler. Bayanlara toplumun gösterdiği hassasiyet ailelerin çabaları, onlara erkek tutuklulara yapıldığı kadar ağır,akıl almaz dayak ve işkence yapılmamasına neden olmuştur. Ancak bayan tutuklulara sıra dayağı, copla eğitim girişimlerine karşı direnmişler, daha sonra idarede bunun üzerinde fazla durmamıştır. Bugün yarısı C Blokta yarısı A Blokta bulunan bayanlara eğitim yaptırmak için baskılar yeniden ağırlık kazanmıştır.

Buca cezaevinden

(.........) Buradaki gelişmeleri biliyorsundur. Şimdi cezaevindeyim ve tutuklu olarak bulunduğum dava sonuçlanacak gibi bir şey. Önce ben ve on kadar sanık için 141/1'den dava açılmıştı. Fakat savcının son duruşmadaki istemi, 146/1'e, yani idama dönüştü. Önümüzdeki günlerde karar açıklanacak.

Nasıl söyleyeyim, uzun bir süre önce, 80 yılının Kasımında gözaltına alındım. İki hafta içinde 2 Karakol, 1 Emniyet gezdikten sonra, tutuklandım. Gerek subaylar, gerekse polisler tarafından işkence yapıldı. Bilhassa, Alanya'daki Emniyet Amirliğinde oldukça yoğun işkenceler yapıldı, vücudumda hala izleri mevcut. İşkence iç organlarımdan karaciğerimi ve böbreklerimi oldukça etkiledi. Her nasıl olduysa on günlük ağır işkence raporu, alabildim, işkencecilerin isimlerini öğrenip şikayet ettim. Haklarında dava açıldı ama rapora rağmen işkencecilere bir şey yapmayacaklar. Zaten başka türlü bir sonuç bekliyor değilim.

Bilhassa, karakollarda kadınlara ırza geçme veya yeltenme şeklindeki ağır işkencelere tanık olmam bana yapılan işkencelerden daha çok etkiledi beni...

Tam anlamıyla, ortaçağın engizisyonlarını aratır bir biçimde hatta, elektirik,falaka,sigara söndürmeler yetmezmiş gibi tırnakları dahi söktüler.

Sevgili E..... , bunları anlatırken sinirlerini bozmuş olmayayım. Şimdi Buca İzmir kapalı cezaevinde kalıyorum. Burada, sol güçlerden tutuklu veya hükümlü yaklaşık 500 kişi var. Ben Alanya Dev-Yol davasından yargılanıyorum. Çok kişi burada Dev-Yol'un çeşitli şehir ve bölge davalarından yargılanıyor. Geçen gün,21 idamlı,93 sanıklı Dev-Yol davası, 4 gurupta yargılanmak üzere bölüştürüldü.

Başka ne yazabilirim sana cezaevinden...yazılacaklar, davalar veya emniyete insanların yeniden sorgulanmak üzere götürülmesi....

Sen iyisindir herhalde. Oradan buradaki gelişmeler nasıl aksediyor merak ediyorum. Mektubunda anlatırsında, ben burada yazacaklarıma ara vereceğimi belirtmişken, senden bir kot pantalon göndermeni isteyebilirim herhalde. Tabii oradan postayla gönderilen eşyalar buraya ulaşıyordur herhalde. İstersen sen göndereceğin koliye bazı şeyler ekleye bilirsin.(mesela para)

(......)

Birgün görüşür kucaklaşırız...

Aydınlık ve mutlu günler dileğiyle hepinize selamlar. A.T

Fatsa'dan selâm var

rası çok kötü muhbirlik, baskı işkence, sokaklarda infaz
12 eylülden buyana sadece Fatsada 180 kişi öldürüld
de korku durgunluk var bizleri yok etmeye kararlılar
maya kararlıyız savaşı sürdüreceğiz şu anda bekleye
eve kapanıp olacakları bekleme şeklinde bir bekleme
n bir çekirdeği o uzun zincirin içinde sapasağlam bir
larını yaratıcı türde bir bekleyiş olacaktır. yani şun
uz ağır darbe yedik ama ideolojimiz dimdik ayakta
iz dimdik ayakta olmayanların bu durumlarını düze
arı ve kendimizi korumak barındırmak çevremize
i vatandaşlarla dayanışmak ailelerini görüp teselli et
etmek ve sürekli gelir olanağı yaratmaya çalışıyoruz işte şi

".......abi,

Mektubundan umudumu kestiğim bir anda mektubun geldi, buna çok sevindim. Kazaya belaya uğramamış, sapa sağlam geldi.(...) Benim durumum bayağı ciddi, ama o da yakalanan bir kişiye bağlı. Ben kendi başıma bir iş yapmam, kafamdaki dağınıklığı toparladım. Burada kalacağım, kalabildiğim kadar, veyahut arkadaşlar buradan ayrılmamı söyleyene kadar.

Burası çok kötü. Muhbirlik, baskı işkence, sokaklarda infaz artık günlük olaylar. 12 Eylül'den buyana sadece Fatsa'da 180 kişinin öldürüldüğünü bu çevrede herkes biliyor. Türkiye'nin her yerine korku saldılar. Bizleri yoketmeye kararlılar. Bizler de YOK OLMAMAYA KARARLIYIZ. SAVAŞI SÜRDÜRECEĞİZ. Şu anda bekleyebiliriz. Bu bekleyişimiz, eve kapanıp bekleme şeklinde bir bekleme değil, ilerideki hareketin bir çekirdeği, o uzun zincirin içinde sapasağlam bir halka olabilmenin şartlarını yaratıcı türde bir bekleyiş olacaktır. Yani şuna inanın, boş durmuyoruz. Ağır darbe yedik ama, inancımız ve ideolojimiz dimdik ayakta. Arkadaşlarımızı ve kendimizi barındırmak, korumak, çevremize yardımcı olmak, içerdeki arkadaşlarla dayanışmak, aileleri ile yakın ilişki kurmak onlara yardım etmek, ve sürekli gelir olanağı yaratmaya çalışıyoruz.

Burada bazı işler için paraya çok ihtiyacımız olduğunu biliyorsun. Artık ne düşünüyorsun ne kadar gönderebilirsin, özel durumlarını bilmediğimden birşey diyemiyorum. Ama gönderebileceğin kadar gönder.

(...................)

Herkese selam ve sevgilerimizi iletin. Hoşçakal. Kardeşin Özgür"

Davutpasa Askeri Cezaevinden bir devrimci yazıyor:

DEVRİMCİ ONURUMUZU ÇİĞNETMEYECEĞİZ

Ben 80'nin Temmuzunda yani 12 Eylül'den önce yakalandım. O zaman gözaltı süresi 15 gün idi. 15 gün sürekli işkence gördüm. 9 gün çıplak vazıyette askıda kaldım. Bu sürede yemek ve su vermediler, her türlü işkence metodunu uyguladılar. Bir kaç tane kaburgamı kırdılar. Göğüs kafesimi çatlattılar, kafam darbeler sonucu şışti, arka kısmındaki saçlarım döküldü, ama daha sonra tekrar çıktılar. Bu ağır işkencelere rağmen ne bir döküman teslim ettim nede arkadaş yakalattım.

Bir kısım arkadaşlara zorla imzalatılan ifadelere dayanılarak şimdide idamımı istiyorlar. İşkenceyle zorla ifade imzalattırılan bu insanlara karşı duygusal davranmıyorum. Olağan görüyorum. Herkesten aynı tavır beklenmez. Size cezaevleri ile ilgili bazı bilgiler vereceğim.

CEZAEVLERİ

İstanbul'da 8 tane askeri cezaevi var.

1) Davutpaşa: Cuntadan öncede vardı. Ta başından beri baskıların, işkencelerin ve devrimcilerin örgütlü direnişinin var olduğu bir cezaevidir.

Cuntadan önce de defalarca saldırı ve operasyonlar yapıldı. Devrimciler defalarca açlık grevi ve ölüm orucuna gittiler, 12 Eylül den önce devrimciler tüm haklarını almışlardı. Cuntayla beraber saldırılar had safhaya ulaştı. Cezaevi içerisinde direnen ve direnmeyenler, teslimiyetçiler ayrı ayrı yerlerde kalmaktadır. Cezaevinde teslimiyeti ve direnmemeyi savunan tek siyaset İGD'liler, devrimcilerden kopanlar ihanet edenler hepsi bunların içine gidiyor. Ayrıca birde tecrit bölümü var. Burada idarenin azılı gördüğü devrimciler kalıyor. Baskının en yoğun olduğu bölüm burası, ben daha önce "Hasdal" cezaevindeydim. Daha sonra buraya 20 kişi sürgün geldik. Ve bizi tecrit bölumune attılar, o zamandan beri tecritteyim.

12 Eylülden sonra bizi asker gibi yürütmek erin'den subayına kadar herkese "Komutanım" dememizi, hergün istiklal marşını ve faşist marşları söylememizi sayımlarda tekmil vermemizi yemek duası yapmamızı sayımlarda yüzümüzü duvara dönmemizi istediler. Bunlara benzer daha bir çok yaptırımı yaptırmak istediler. Belki bu yaptırımlar size basit gelebilir, yapmamakla devrimciliğin ne ilişkisi var diyebilirsiniz. Ama devrimciyiz ve ilkelerimiz vardır, gerekirse birçok şeye katlanırızda ama devrimci onurumuzu hiç bir zaman faşistlerin ayağı altında çiğnetmeyiz, ölürüz ama devrimci onurumuzdan taviz vermeyiz. Ayrıca işin ikinci yönü bir sefer ipin ucunu onların eline verdinmi bir daha almak çok güçtür. Bu mueyidiler esas olarak baskı unsuru olarak kullanılmaktadır. Bunları yapsa dahi faşist işkencelerini yapacaktır. Ancak Bana artık o zaman baskı yapma gereği duymayacaklardır. Burada ihanet edenlere ve İGD'lilere böyle davranılmaktadır. Onlara hiç bir baskı yapılmamaktadır. Biz denilenlerin hiçbirini şimdiye kadar yapmadık, yapmayızda! Günlerce hergün dayak yedik, falakalara yatırdılar, işkence yaptılar, coplarla özel sopalarla kalaslarla, demir çubuklarla hergün saldırdılar bayıltıncaya kadar vurdular, biz onların saldırılarına slogan atarak, marş söyleyerek cevap verdik. Yapabileceğimiz en güzel şey bu idi, bu şartlar altında idamlarda anma günlerinde en iyi şekilde marş söyledik. Slogan atarak. Neticede dediklerini yaptıramayacaklarını anladılar ve bu seferde sudan bahaneler uydurup canlarının istediği zaman operasyon yapmaya başladılar, şu anda bu politika hakim. Mesela bir hafta hergün dayak atıyorlar 10-15 gün hiç bir şey yapmıyorlar.

Cuntadan bu yana bir arkadaşımız öldü. Bir arkadaşta kayıp oldu. Son öğrendiğimizde hastahaneye yatırdıklarını söylüyorlar, en son olarak 12 Eylül protesto eylemi yaptık 10 dakika slogan attık ve enternasyonal söyledik. Bunun üzerine azgın bir şekilde saldırdılar. Bir hafta her sayımda dayak attılar. Biz ise dayak atışlarında slogan ve marşlarla tekrar protesto yaptık. En son kendileri geri adım attılar.

2) Metris: Burası 6-7 ay önce açıldı, büyük bir cezaevi şunların dışında, bir şey yaptırmadılar, şu anda 1300 kişi kalıyor. Buranın ilk açılışında istediklerini yaptırabilmek için yoğun ve sert bir saldırı başlattılar. Daha önce saydığım yaptırımları burdada uygulamak istediler. Ama oraya giden arkadaşlar daha önce bu konuda deneyim sahibi oldukları için idarenin politikası geri tepti. Bizim buranın personeli hepsi seçme faşistlerden olduğu için oraya götürdüler. Ama istediklerini yaptıramayınca, geri getirdiler. Mayıs ayında 19 günlük açlık direnişi yapıldı.

İdareye geri adım attırıldı, baskı ve işkence yapmayacaklarına söz verdiler. İşkenceci bir takım subay ve erleri burdan aldılar, ama bir müddet sonra yine baskılar başladı, dayak tekrar had safhaya vardı. Bu durumdan sonra 17 günlük bir açlık direnişi daha yapıldı. İdare tüm degiştirildi.

3) Sultan Ahmet: Burada cuntadan sonra yoğun saldırılar oldu. Bir ara tek tip elbise giydirdiler istiklal marşı ve faşist marşları söyletmek istediler, arkadaşların direnişi sonucunda idare geri adım attı. Tek tip elbiseyi kaldırdılar marş söyletmektende vazgeçtiler. Şimdi zaman zaman saldırılar olmasına rağmen idare ile devrimciler arasında bir denge mevcut.

4) Hasdal: Daha önce burada kalıyordum. Genellikle idare politikası hakim. Direnebilecek unsurları burada barındırmıyorlar. Hemen başka cezaevine sürgün ediyorlar. Ben orada iken iki defa eylem yaptık, birinde idamları protesto ettik çok sert birşekilde bastırdılar, ikincisinde baskıları protesto ettik ve operasyon sonunda bizi buraya sürdüler, biz buraya geldikten sonra uzun bir süre sessizlik vardı. En son 1 Mayıs da arkadaşlar marş söyleyip slogan atıyorlar. Daha sonra idarenin saldırısı ile isyana dönüşüyor. Koğuşlara gaz bombası atarak tarayarak bastırıyorlar. Bu operasyonun sonunda 50 arkadaşı Metrise sürgün ediyorlar.

5) Alemdağ: Burası askeri cezaevlerinden baskının en az olduğu yer.

6) Kabakoz: Burada kaçakçılarla ilerici ve devrimciler kalıyor. Tamemen idare politikası hakim, marşda söyletiyorlar, yemek duası da yapıyorlar, baskının ve işkencenin yoğun olduğu bir cezaevi.

7) Maltepe: Burada sırf faşistler ve gericiler kalıyor. İstanbulda sivil faşistlerin olduğu tek cezaevi burası, diğer cezaevlerinde sivil faşist yoktur.

8) Selimiye: Burada yeni tutuklananlar ve göz altına alınanlar kalıyor. Tamemen idare politikası hakim; dayak ve işkence burada günlük besin haline getirilmiş. Ayrıca buradaki insanların yeniliği ve tecürbesizliği nedeniyle idare her istediğini yaptırabiliyor. Erinden subayına kadar "Komutanım" deniliyor. Akşama kadar Atatürkçülük eğitimi yaptırılıyor ve faşist marşlar söyletiliyor. Cezaevindeki durum genellikle bu şekilde , ayrıca kopanlar ve İGD'liler beraber ayrı bir bölümde kalıyorlar. Cunta bunlara baskı uygulama geregi bile duymuyor. Arkadaşlar bunlara "binbaşının çocukları" burada diye hitap ediyorlar, bir bölümde de DİSK'liler kalıyor DİSK'in tümü burada. Bunların durumu gerçekten esef verici. İşçi sınıfı senelerdir nasıl bu insanların peşinde sürüklenmiş hayret. Durumlarını yaşantılarını görüyoruz yüzümüz kızarıyor. İçlerinde A. Baştürk, Tuncer Kocamanoğlu ve bir kaç kişi iyi. Diğerlerini allah kahretsin hepisi cuntaya yaranmak için neler yapmıyor ki bunlar hakkında yazılacak söylenecek, çok şey var ama gerekirse ilerde yazarım.

MHP'liler itiraf ediyor:
"FİKRİMİZ İKTİDAR KENDİMİZ TUTUKLUYUZ"

Gösterişli bir şekilde açılan "MHP Davası"nda idamla yargılananların önemli bir bölümü serbest bırakılmaya başlandı.

Türkeş'in cunta üyeleri için "sınıf arkadaşım" ve "aynı fikrin müdafileriyiz" şeklindeki itiraflarından sonra, Agah Oktay Güner'de, "yeni hükümetin getirdiği 7 önemli iktisadi kararın fikir babası biziz" diyerek MGK ve Hükümetin uygulamalarına sahip çıktı.

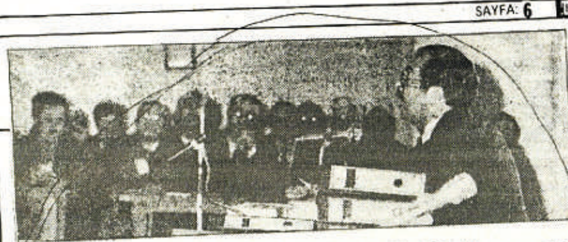
Uzunca bir süredir kamuoyunu meşgul eden ve cuntanın bilinçli bir propoganda aracı olarak kullandığı "MHP Davası" açılış amacına uygun olarak devam ediyor. Devrimci İşçi'nin önceki sayısında ve Devrimci Yol'un 12 Eylül sonrasına ilişkin değerlendirmelerinde, anlamı ve nedenleri üzerinde durulan "MHP Davası", bir bakıma bu tesbitlerin tam bir doğrulanması olarak sahnedeki rolünü sürdürmektedir.

"MHP Davası'nda son bir kaç ayda görülen ilginç bazı olaylar bir takım ilerici çevrelerde cuntanın karakterine ilişkin yaratılan yanılsamanın güçlenmesine neden olmuştur. TKP ve onun güdümündeki akımların bu konudaki revizyonist gerici tutumlarından etkilenen bazı ilerici çevreler de, örneğin "MHP Davası'na bakan hakim heyetinin davadan *çekilmesini, bu yanılsamalarının* yani olayı gerçek yönüyle kavrıyamamalarının doğal bir sonucu olarak, "cuntanın faşist kanadıyla Atatürkçü kanadı arasındaki çatışma faşist kanadın lehihne bir gelişme" olarak yorumlama eğilimi görülmüştür. Bunun yanlış ve sakat bir düşünce olduğu cuntanın uygulamaları ile yüzbin kere kanıtlanmıştır.

Mahkeme heyetinin davadan çekilmesi, Agah Oktay Güner başta olmak üzere devletin denetimindeki sivil faşist hareketin önemli adamlarınının tahliye edilmesi vb. bazı gelişmeler, tümüyle cuntanın bu konudaki açmazından ileri gelmektedir.

Önceden ayrıntıları ile incelen, cuntanın bu konudaki açmazı şudur: Faşist generaller, devrimci-demokratik halk muhalefetini ezip yokedebilmek için ve bunu kamuoyunda ve kitleler nezdinde meşrulaştırabilmek için "MHP Olayı"nı bir denge unsuru olarak kullanmıştır. 12 Eylül öncesi koşullar dikkate alınırsa, bu denge unsuru olarak kullanılabilecek iki alternatif bulunmaktaydı: Birisi Devletin destek ve denetimindeki sivil faşist hareketi, diğeri ise bizatihi devletin kendisi idi. (Yani başta ordu olmak üzere devletin baskı aygıtları ve diğer kurumları) Oysa emperyalizm, TC Devletinin bütün kurumlarıyla parçalanmaktan kurtulmasını ve ayakta kalmasını, Türkiye'deki sömürü düzeninin ve ortadoğudaki çıkarlarının bekası için şart görüyordu. TC Devleti sınırları içindeki yaygın çatışmaları önleyebilmenin ve bu çatışmalarda taraf olan ve tarihinde ilk kez "kendi devletine" karşı çıkmak gerektiğini mücadele içinde öğrenen ve alternatif bir iktidar ve organizasyon yaratmaya çalışan emekçi ve yoksul halklarımızın sadece baskı ve zorbalıkla susturulmasının mümkün olmadığı, baskı ve zorbalığın yanısıra, bir takım ideolojik yönlendirme unsurlarına, şaşırtma numaralarına ve savaş hilelerine ihtiyaç duyulduğu bilinen bir şeydir. İşte "MHP Olayı", diğer faktörlerin yanısıra, bu ihtiyacın karşılanması için gündeme getirilmiştir. (Fatsa'da, Tariş'te, Çorum'da, Maraş'ta ve daha bir çok yerde, topu, tankı, panzeri ve bilumum saldırı örgüt ve araşlarıyla işçilerimizin, köylülerimizin karşısına MHP'li faşistlerle kolkola bir düşman kuvveti olarak *çıkan Devlet güçlerinin kitlelere* 'dost' olarak gösterilmesinin ve en önemlisi düşman kuvveti fonksiyonunu yani saldırı ve zulüm görevini 12 Eylül sonrasında da fazla bir engel ve tepki ile karşılaşmaksızın yerine getirebilmesinin başka bir yolu da yoktu.)

SAYFA: 6

Agâh GÜNER: "Yeni hükûmetin getirdiği 7 önemli iktisadî kararın fikir babası biziz,,

● "Ekonomide savunduğu bütün fikirler ve güçlü devlet ilkesine bugünkü iktidarın uyduğu, dolayısiyle fikirleri iktidar, kendileri tutuklu siyasi kadro, dünya siyaset tarihinde maalesef yalnızca bizdedir."

● "Militanı en korkunç biçimde itham edeceğim, sonra da memleketin gençlerine militan olmayı telkin edeceğim veya gençleri militan olmaya iten bir siyasi kadronun içinde yer alacağım. Rabt ulansın."

FİKRİMİZ İKTİDAR, KENDİMİZ TUTUKLU

İşte MHP'lilere "karşı" yaratılan havanın temel nedenlerinden birisi budur. Devletin yeniden kurulması, toplumun yeniden örgütlendirilmesi, ve bu çerçevede tekelci burjuvazinin çeşitli sivil politik temsilcilerine (faşist partilerden gerici kesimlere ve sosyal demokrat partilere kadar) yeni bir çeki düzen verilmesi gibi bir temel neden daha vardır ki, bu ayrı bir yazı konusu olacak kadar önemlidir.

CUNTA KENDİSİNİ NASIL YARGILAR?

"MHP Davası" yukarda saydığımız nedenlerle aslında Askeri Faşist Cuntanın kendi kendisini yargılaması anlamına gelmektedir. Bu sadece, 12 Eylül öncesi Türk ve Kürt halklarına yöneltilen saldırı ve katliamları birlikte yapmış olmalarından değil, generallerin kurdukları zorbalık rejiminin karakterinin MHP fikriyatının ve siyasetinin aynısı ve daha geniş kapsamlısı olmasından ileri gelmektedir. Ve MHP Genel Başkan Yardımcısı Agah Öktay Güner, belki de hayatında en doğru sözü sorgusu sırasında mahkemede söylemiştir. Şöyle diyor bu sicilli sivil faşist:"Sayın mahkeme heyeti, iddianamede sık sık bizim güçlü devlet dediğimiz ve bunun faşizm temayülünde olduğu ifade ediliyor. 12 Eylülden buyana bir hükümet kuruldu. Bu hükümetin ve sayın Devlet Başkanınımızın konuşmalarını incelediğimiz zaman, Anayasadan en küçük düzenlemeye kadar temel endişenin icrayı güçlendirmek olduğunu görürürüz. Eğer Milliyetçi Hareket Partisinin meclis kürsüsünde ifade ettiği yurdun anarşiden kurtarılabilmesi için çıkarılması gereken kanunlar parlamentodan çıksaydı, 12 Eylül müdahalesine ihtiyaç kalmayacaktı. Öyleyse bu hükümet döneminde, bizim siyasi fikirlerimizin büyük bir bölümü uygulama şansına kavuşmuştur.

... Bunların hepsinin fikir babası biziz.

Şimdi, ekonomide savunduğu bütün fikirler 12 Eylülden *buyana teker teker* kurumlaşan, memleketin kurtulması *için genel siyasi tercihi güçlü devlet* ilkesine bugünkü iktidarın uyduğu, dolayısıyla fikirleri iktidar, kendileri tutuklu siyasi kadro dünya siyaset tarihinde de maalesef yalnızca bizden ibarettir." (Tercüman, 2 Aralık 1981, Çarşamba, sf.6)

Evet, MHP'lilerin fikirleri iktidar, kendileri tutukludur. Bu doğrudur. Ve yine bir başka doğru da şudur: MHP Davası *iktidarda olan bir fikrin* mahkemesidir. Yani cuntanın kendisinin yine bizzat kendisi tarafından yargılanması demektir bu.

MHP'liler bu garip ve tarihteki ender olaylardan birisi olan bu durumdan yani cuntanın açmazından istifade ederek şov yapmakta ve bu açmazı kullanarak tahliye edilmelerini sağlamaya çalışmaktadırlar. Mahkeme heyetinin davadan çekilmesinin esas nedeni hakimlerin korkmasından falan değil, yargıladığı siyasetin bugün komutanları tarafından uygulanıyor olmasındandır. Yani Askeri Hakimler, yargıladıklarının kendi komutanları olduğunun farkındadırlar. Herhalde tarihe, kendi komutanlarına ve onların uygulama ve fikirlerine "ceza" veren hakim heyeti olarak geçmeyi pek içlerine sindiremediler. Ama siyasi mücadelede kişisel veya geçici durumların esas hedefe ulaşmada engel teşkil etmemesi gerektiğini gayet iyi bilen generallerin emri üzerine davaya yeniden bakmaya başladılar. Sömürü düzenini ve TC Devletini korumak için bu garip tabloya hem MHP'liler hem de generaller ve askeri hakiler bir süre daha katlanmak durumundadırlar.

Türkeş ise bu açmazı ifadesinde şöyle anlatmaktadır: "Silahlı kuvvetlerin iktidarı ele almasını teklif eden biziz. Bunu istediğimiz için hakkımızda dava açıldı. Bizim teklifimiz 12 Eylülde gerçekleşti. 12 Eylül doğruysa, ki bize göre doğru ve *yerinde bir harekettir, bizim* burada işimiz ne?"

Aslında Türkeş'te gayet iyi biliyor 'orada' ne için bulunduğunu. Ama, bir kenara atılıvermekten, dişleri sökülmüş bir kurt köpeği gibi bekletilmekten ızdırap duymasını da doğal karşılamak *gerekir.* (Halkımızın deyişiyle "kuyruğu dik tutmaya çalışıyor".) *Kendi yerinin* daha keskin dişli, daha genç ve üstelik daha teşkilatlı bir köpek sürüsünün almasından duyduğu memnuniyeti açıklamasına açıklayacak ama, o zaman da cunta zor durumda kalacak.

İşte TKP'nin "halka maletme" çağrısı yaptığı" MHP Davası" budur.

ABD Emperyalizmi ve Askeri Faşist Cunta

Federal Almanya dış işleri bakanı olarak cuntayı ziyaret eden ilk batılı bakan Genscher'den sonra ABD savunma bakanı Weinbergerde cunta ile görüşmeler yapmak üzere Türkiye'ye geldi.

Weinberger, ABD *emperyalizmi* açısından cuntanın Türkiyede ve Orta-Doğudaki görevlerine basına yansıdığı şekilde açıkça değildi. Weinbergere göre Türkiyede insan hakları diye bir konu yoktu ve cunta demokrasinin bekçisi idi. *Ve avrupanın görüşünün dışında olarak* "Demokrasiye dönüş için zaman alıcı titiz bir çalışmayı gerektiren hazırlıkların tabii bir kısa bir sürede bitirilemeyeceğini" bildirmesi idi. Weinberger, ABD için insan haklarından çok "Kuvvetli bir Türkiyenin ülkemizin güvenlik ve hürriyetini altına alabileceğini" açıkça belirtiyordu. ABD'nin çıkarları için cunta Türkiyedeki emekçi halkları ezmesinin yanısıra Orta-Doğudaki halkların haklı mücadellerinin baskı ve jandarmalı görevini tam yerine getiriyordu. Cunta başı Evren ABD ile aynı ağızı konuşmakta: "Türkiye ne kadar güçlü olursa bölgemizdeki ve dolayısıyla dünya istikrarı üzerindeki rolümüzde o nispette etkili olur" ABD'ye göre "Avrupanın tutumu ABD'yi ilgilendirmez. Türkiyeye ekonomik ve askeri yardım devam edecektir." haberini veren gazetelerde DİSK'li ve diğer devrimcilere istenen idam talepleri yan yana yer almaktaydı.

Amerikanın bekçisi olan cunta, ABD ile birlikte ortak savunma gurubu oluşturdu. Cuntanın genel sekreteri Nedet Ürüg ve dış işleri genel sekreteri Kamuran Gürün'ün katılacağı gurubun savunma politikasını tespit edeceği ve kararların uyğulanmasını bizzat bu gurubun yürüteceği verilen haberler arasında yer alıyor.

ABD'nin cuntayı açıktan desteklemesi, cuntanın aynı sürede *Avrupa ilişkilerini geliştirmek için bir etki unsuru olarak kullanıp* danışma masası başkanı Sadı Irmak'ı Federal Almanya'ya yolladı.

ABD'ci cuntanın, her ne kadar Orta-Doğudaki halkların mücadelelerini bastırmaya yönelik saldırğan çevik kuvvete katılmıyoruz açıklamalarına rağmen, daha amerikancı, daha kanlı ve Türkiye dışındaki halklara yönelik saldırğan bir tutum izleyeceği açık. Bunun *karşılığını şimdi*lik 900 milyon Doları bulacak ABD yardımını almış bulunuyorlar.

Özetle, Emperyalizm *faşist* cunta ile Orta-Doğuda kendi çıkarları için sağlam bir kale bulmuştur. Ve her türlü olanaklarını bu faşist yönetimin geliştirilmesine seferber etmektedir.

Türkiye ve Orta-Doğu halkları ABD bekçisi faşist cuntaya gereken cevabı verecektir.

Kahrolsun Emperyaizm ve Faşist Cunta !

Ecevit "olayı" ve düşündürdükleri

Son günlerin üzerinde durulması gereken bir olayı da Ecevit'in M.G.K. nun 52 Nolu bildirisine karşı çıkması nedeniyle mahkum edilip tutuklanması. Ülkemizde belli siysal güçlerin bu olay'la ilgili tavır alışları bizim açımızdan öğretici bir niteliğe sahip.

Cunta, halk güçlerine karşı faşist baskı ve terörü artırırken, bu güçleri tümüyle yok etmeye çalışırken Burjuva siyasal güçlerini de yeniden biçimlendirmek için yoğun bir çaba sarediyor. Cuntanın potasında erimeye şu yada bu ölçüde direnenin burjuva sivil güçler Tercüman (A.P.) dan "Devlet partisı" CHP'ye ve "Kemalist" Cunhuriyete kadar hafif ve küçük çaplıda olsa baskı görüyorlar. Ecevit "olayı'da bu çerçevede ele alınamalı ve cuntanın baskılarının bir detay bölümü olarak karşı çıkılmalıdır. Ancak asla sorunu saptırarak, cuntanın halk üzerinde, devrimci, demokratik siysal güçler üzerindeki vahşetini gizlemek için, gölgelemek için bir bahane olarak kullanılmamalıdır.

Bu olay nedeniyle Türk sosyal demokrasisinin (Ecevitin) "umutlarına" da değinmek gerekli. Sosyal demokrasi bu olay vesilesiyle -tıpkı 12 Mart sonrası olduğu gibi - 12 eylül sonrasında da "özgürlük savunucusu" ve "umut" olmaya çalışıyor. Tabiki bir noktayı unutuyor " bir olay tarihte iki kez tekrar eder; Birincisinde trajedi ikincisinde komedi olarak"

Ecevit "olayı" çevresinde seyretmeye başladığımız komedinin ilkperdesinde artistler hayli çeşitli. Batılı burjuva demokratlarından, liberallerden şu bizim "çok ihtilalci" sollara kadar uzanan bir kadro görüyoruz.

Türk ve yabancı basın olayı epeyce işledi. Ecevit'in Datça'da mı yoksa Ankara'da mı misafir edileceği uzun süre manşetleri işgal etti. Bu mesele (!) halledildikten sonra Ecevit İstanbul'a gidip annesinin elini öptü. Sonra Oran sitesindeki evinden gazeteciler ve dostları tarafından 2 ay 10 günlük cezasını çekmek için gösterişli bir şekilde uğurlandı. Ecevit. uğurlama sırasında cezasını çekmek için gösterişli bir çekilde uğurlandı. Ecevit uğurlama sırasında ancak "bir hürriyet kahramanına" yakışacak "Lügatlı" sözler söylemeyi de ihmal etmedi. Baskı yasalarını hazırlayıp meclise sunan , sıkıyönetim ilan eden ve bütün bu ve diğer yaptıklarıyla bir Askeri Açık Faşist Diktatörlüğün Koşullarının olğunlaşmasına yardım eden Ecevit şimdi bu sıkıyönetimin kurbanı oluyordu. O elbette bir hürriyet kahramanı idi.
İşin bu bölümü geri kalmış ülkelerde çaptan düşmüş burjuva politikacılarının tekrar kitlelerin sempatisini kazanabilmeleri için düzenlenmiş üçüncü kalite bir senaryo. Doğrusu tam Aziz Nesine uygun bir hikaye konusu.

Ama özellikle dış dünyadaki burjuva demokrat ve liberal çevrelerin basın yayın organlarının tutumu üzerinde dikkatle durmak gerekir. Bırakalım Türkiyede yüzbini aşkın politik tutukluyu, tüm halkın üzerindeki baskı terör ve işkenceyi; Türkiye'de insanlar idam ediliyor adına operasyon denilen katliamlarda yüzlercesi öldürülüyor, onlarca tutuklu işkence tezgahlarında ölüyor. Bunlara karşı sözkonusu çevreler onca çabamıza ve uğraşmamıza rağmen kıllarını kıpırdatmıyorlar. Birkaç istisna dışında bir imza vermek zahmetine bile katlanmıyorlar. Ama bu çevreler Ecevitin 2 ay 10 günlük misafirliği konusunda kıyameti koparıyorlar. Ve nekadar "demokrat" olduklarını gösterme fırsatını buluyorlar. Böylece bu çevrelerde Ecevit "olayın" nı kendi demokratlıkları üzerine düşen gölgeleri dağıtmak için istismar ediyorlar. Kendi ülkelerindeki politik sığınmacıların, yabancı işçilerin baskı görmelerine ses çıkarmayan çevrelerin 2 ay 10 gün için böylesi gürültü koparmaları başka nasıl açıklanabilir.

Türkiyedeki faşist baskı ve terörü dış dünyaya böylesi çarpıtarak yansıtma konusunda burjuva demokrat ve liberal çevreler hiçte yanlız değil Öncelikle TKP ve FİDEF'in bu doğrultudaki çabaları daha öncelere dayanır. Türkiyede idam istemleri binleri aştığı bir dönemde sadece 52 sandikacının idamına karşı çıkma diğerlerini sözkonusu etmeme tavrı önemli bir örnektir. Onlara göre karşı çıkılması gereken sadece 52 sendikacının idam istemidir. Çünkü bu sendikacılar "terörist" değildirler, diğer idamlıklar ise TKP'nin (ve burjuvazinin) dili ile "terörist" dirler onların "katli vaciptir". Bunun yanında TKP cuntanın tümüne karşı çıkmayı gerekli görmüyordu, cuntanın sadece "gerici" kanadına karşı çıkıyordu. (acaba cuntanın bir de ilerici kanadı mı var) Ve TKP bunca işin arasında, cunta sonrası bazı devrimci gurupların darbe yemeleri nedeniyle kına yakmayı da ihmal etmiyordu.

Demokrat Ecevit olayı nedeni ile halkın Kurtuluşunun tavrı da hayli ilginç. Emeğin Sesi dergisinde ve HK'nın konuyla ilgili yayınladığı bildiride Ecevit ve İsmet Paşaya sahip çıkmanın faziletleri ile ilgili iddialı şeyler var. Okuyucularımıza bir boş va kitlerinde bunları okumalarını salık veririz. Uzun yılların laf keskinliğinin vardığı nokta açısından bir hayli öğretici. Teoride sağa kayış cunta sonrası yenilginin getirdiği yılgınlıkla birleşince ortaya başka birşeyde çıkamazdı.

Ama bütün bunların H.K. açısından, daha geride bir başka temele sahip olduğunu unutmayalım. HK'deki bu keskin sağa çark edişin öncesinde Arnavutlukta Enver Hoca Atatürkü yücelten, ona sahip çıkan (ve bugünkü yönetimin Atatürkün izinde olmasını vurgulayan) bir resmi görüş dile getirdi. Bunun arkasından HK'da hemen Ecevit ve İnönüye sahip çıkarak görevi tamamladı.

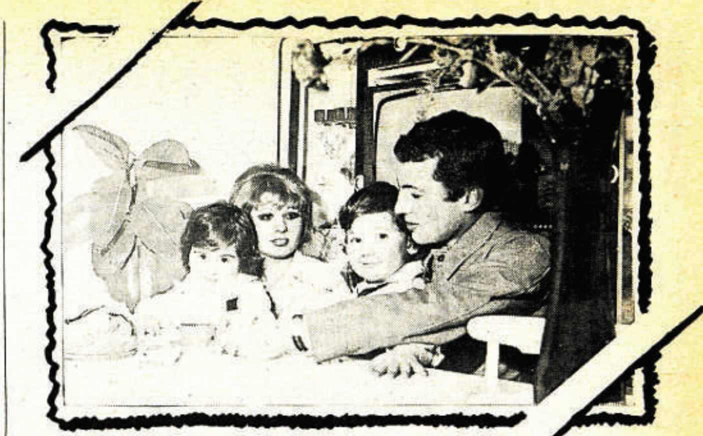
Aslında bu konularla-cunta sonrası genel sağa kayışla - önümüzdeki dönemde epeyce uğraşmak zorunda kalacağımız anlaşılıyor.

Yinede geçerken önemli birşeyi hatırlatmayı görev biliyoruz. Bir devlet partisinin politikasina bağımlı olmanın elbetteki bazı yararları (!) vardır, bunlar saymakla tükenmez. Örneğin politika oluşturma, yön ve yöntem tayininde kısırlık ve yeteneksizlikle malül isek; kendimizi devlet partisine , - otamatik pilota - bağliyarak durumu kendi çevremizde idare edebiliriz. Ama otamatik pilota bağlanmanın ilk sakıncası yol, yön ve yöntem tayin etme yeteneklerimizin iyce zayıflaması, körelmesi, dumura uğramasıdır. Böylesi bir pozisyonun proleter enternasyonalizmi ile bir ilgisi olmadığı açıktır.

Daha önemlisi bir devlet partisine bağlı olmanın kendi halklarımızı unutmaya ana, ililşkin görevleimizi boşvermeye, daha doğrusu bu görevlerin O devletin "devletlü" ve de diplomatik çıkarlarına göre biçimlenmesine yolaçmasıdır.

Bu alanda özellikle TKP nin ve TİKP ın akıbetleri halkın Kurtuluşuna ibret olmalıdır.

Umarız, HK'nın yurtsever - devrimci tabanı, guruplarının böyle bir akibete düşmesini engeller.

Zulüm, işkence ve katliamla Çiçek ve Sevgi bağdaşır mı?

Genareller, bilinen programlarını kitlelere benimsettirebilmek için baskı ve zorbalığın yanısıra propaganda, demogoji ve ideolojik yönlendirme faaliyetlerinde de bulunmaktadırlar. Hatta denilebilnirki, gelmiş geçmiş askeri darbeler arasında bu işe en fazla önem veren Evren cuntası olmuştur. Kemalizm, sanatçılara ödül verme, çocuk yuvalarına şaşaalı baskınlar, hoca çocuğu olma iddası, çocukların yanaklarından öpme vb. hikayeler hatırlansın. (Evrenin Konya'daki bir mitingde "ben hoca çocuğuyum" demesinden sonra, Ankarada çankaya ve diğer smtlerde şöyle sloganlar göze çarpmıştır: "Konya'da hoca çocuğu, Ankara'da O....çocuğu Evren")
Oldukça hazırlıklı bir plan izlemiş olmasına rağmen, ordunun itrtibarının 12 Eylül'den sora giderek düşmesinin engellenemeyeceği bir gerçektir. Çünkü yaptıkları işin bir kaçınılmaz sonucuydu bu. Zulüm ve baskının yarattığı gerginliği giderebilmek için cunta tarafından yapılan diğer faaliyetlere bir yenisi daha eklendi. Son günlerde Türkiye'de, yanda bir örneğini gördüğümüz fotograflar kartpostal halinde çok sayıda kullanılmaya başlandı. Piyasada, kitapçılarda, seyyar satıcılarda, PTT önlerinde satlığa çıkarılan kartposttalların hepsinde asker ve subaylar, gülümseyen, sevgilisiyle gezen , eşi ve çocuklarıyla aile saddeti yaşayan, parklarda güzel kızlarla dolaşan, çiçekli yerlerde oturup dinlenen insanlar olarak, yani gayet insani yaratıklar olarak gösterilmektedir. "Medeni, sevecen, etrafına saygı gösteren, sevgi ve iyilik dolu insanlar" (Fotograf kartpostallarındakilerin artist olduğu herşeyden bellidir.)
Gecekondu halkımızın mahallede elinde makınalı, agzında küfür ve hareketle gördüğü, işçilerimizin fabrikalarda eli kırbaçlı patron temsilcisi olarak karşılaştığı, köylülerimizin ve özellikle yoksul kürt köylülerimizin birer işgalci olarak köyüne baskın yaparken gördüğü, cezaevinde, mahkemede, emniyette, karakollarda, sıkıyönetim komutanlıklarında ilerici ve devrimcilerin birer kan emici olarak tanıdığı , ve milyonlarca insanın haftada bir kaç kez televizyon ekranında seflerini zorla seyrettiği bu "yaratıklar", kartpostallarda gayet sevimli ve babacan birer insan olarak tanıtılmaktadır.

Olmayan bir şeyin, gerçek hayatta tersi görülen bir şeyin ticaretinin para getirip getirmeyeceği bilinmez, ama, zlüm, işkence, katliam ve baskının olduğu her yerde, sevgi, çiçek ve insanlığın olmadığı bilinen bir şeydir.
Cunta kan lekelerini, işkence izlerini böyle rankli resimlerle halkımıza unutturmaya çalışıyorsa boşuna .. (Subay ve özellikle askerlerin içinde hala bu güzel şeyleri faşizme satmayanların bulunduğu, ama ordunun genelkarakterinde ve bu karakteri temsil eden kişi ve kurumlarda bu güzel şeylerin zerrerinin bulunmadığı bir gerçektir.)

Sevgi, iyilik, güzellik dostluk, kısacası insana ait olan ne varsa her şey bugün Türkiye'de sadece kartpostallarda ve resimlerde kalmıştır.

Bir de bizim insanlarımızda, yani işçilerde, köylülerde, gecekondu sakinlerinde ve tüm ilerici , demokrat ve devrimcilerde kalmiştır vu güzel duygular. Devrimciler halkımızla birlikte, bu kan deryası, bu zulüm denizi içinde, güzelden, iyiden, doğrudan, halktan, emekten ve insandan yana olan herşeyi yaşatmasını bileceklerdir. Resimlerde, kartpostallarda değil, gerçek hayatta...

Genscher'in Türkiye ziyareti ve Avrupa-Cunta işbirliği

Kasım ayı başında Federal Almanya diş işleri bakanı, Genscher cuntayla görüşmelerde bulunmak üzere Türkiyeye gitti. Şimdiye dek askeri diktatörlüğü, Federal Parlamento heyeti, Avrupa Konseyi, Avrupa Parlementosu ve çeşitli kuruluşlar ziyaret etti. Genscherin ziyareti uzun vadede, Avrupanın izleyeceği politikada belirleyici olma özelliğinden dolayı özel bir öneme sahiptir.
Önce, Almanyanın Türkiyedeki faşist cunta ile büyük bir çelişkisinin olmadığını vurgulayalım. Emperyalizmin Orta-Doğuda, Türkiye, İsrail, Mısır üçgeni ile uygulamaya çalıştığı planda hemfikirdir. Orta-Doğuda patlamaya hazır bombalara, vurucu gücü arttırılmış ileri karakollara sahip olma planı ortak çıkarlarını ifade ediyor.

Gerek Sovyetlere karşı ama dahada önemlisi, Orta-Doğu halklarının kurtuluş mücadellerini bastırmada, hemen devreye sokabileceği, bölgesel savaşları ve politikaları çıkarlarına en uygun biçimde yönlendirmede kullanabileceği üstlere sahip olma planı. Bu planda İran'ın devreden çıkışından bu yana Türkiye'nin artan önemi. Türkiyenin kendisine hazırlanan rolü oynaya bilmesi için nispeten istikrarlı bir hale getirilmesi geregi. Solu güçlenen, işçi sınıfı bilinçlenen, geniş kesimleri anti-faşist, anti-emperyalist mücadelede yer alan, sürekli yönetim ve ekonomik istikrarsızlık içinde olan bir Türkiye. Emperyalizm açısından arzu edilmeyen bir Türkiyedir. Bu durumun ortadadan kaldırıması kitlelerin susturulması, solun ezilmesi. Ekonominin ve yönetim mekanızmasının yerine orturtulması gerekiyordu.

İşte bu noktada, Amerika ile Avrupanın yöntem farklılığından doğan anlaşmazlığı ortaya çıkıyor. Amerika amacına daha doğrudan, açıka gitmekte sakınca görmemektedir. Hatta özellikle Reagan yönetiminde açıkça görüldüğü gibi açık faşizmleri, askeri diktatörlükleri tercih etmektedir. Avrupa ise açık faşist yönetimleri desteklemekte daha çekimser kalmakta, Demokratik görünümlü yönetimler tercih etmektedir.

Almanya ve Cunta ilişkileri Almanya'nın , Avrupa politikasındaki ağırlığı hesaba katıldığında , ayrı bir öneme sahip . Bu bağlamda Genscher'in Türkiye dönüşü yaptığı "Cuntaya zaman tanımak lazım " şeklindeki açıklamanın Avrupa'nın Türkiye politikasını özetlediğini söylemek yanlış olmayacaktır. Cuntayı açıkça desteklemeyen kesinlikle eleştirmeyen bir tavır.

Gerek Almanya ve Avrupa kamuoyunda Cuntaya karşı gelişen eleştiren tavır yine Avrupa parlementosunda sosylist milletvekillerinin Cuntayı desteklemeye yanaşmamaları, Almanyadaki liberal kesimlerin çekimser kalması . Örgeğin: Federal Parlemento iktisadi komisyon başkanı SPD üyesi Uwe Holz'un, insanhaklarını çiğneyen bir askeri cuntaya ekonomik yardımın kesilmesi önerisi gibi nedenler, Almanyanın Cuntayı Amerikanın yaptığı gibi demokrasi havarisi ilan etmesine engel oluyor.

Almanya'nın Orta doğu politikasının tüm iplerini Amerika'ya teslim etmek gibi bir niyeti olmadığı ve önemli çıkarlarından vazgeçemiyeceği için şimdilik cuntayı hoş görmeyi öneriyor. Üzerine basarak açıkladığı ekonomik yardımlarına (!) devam ediyor.

Bir yandan da 10 kişinin idam edilmesi 533 devrimcinin kurşunlanması 2700 kişinin idamla yargılanmasını , yüzbinlerin hapse atılmasını "elden gitmekte olan demokrasinin onarılması için kaçınılmaz bir önlem" olarak lanse etmeye çalışıyor. Böylecede, aslında Evren' nin her gün tekrarladığı, işkenceyle, dipçikle yutturmaya çalıştığı , Cunta iedeolojisinin Avrupa sözcülüğünü yapıyor.

Geścher'in Türkiye ziyaretinin Ecevit'in yargılandığı döneme raslaması, liberal çevrelerden yükselen protestoları, Cunta lehine yumuşatmak amacını da taşımaktadır.

Avrupanın ikili oyununu açığa çıkartmak , Amerika-Avrupa-Cunta üçlüsünün işbirliğini kamuoyuna anlatmak, demokratik güçleri bu yolda işbirliğine çağırmak, önümüzdeki dönemin önemli görevlerinden biri. Daha doğrusu 12 Eylülden bu yana yürüttüğümüz Cuntayı teşhir etme, kamuoyunu yaratma çalışmalarımızı hızlandırmamız gerekiyor. Özellikle son zamanlarda ekonomik kriz , artan silahlanma nedeni ile orta kitle muhalefetini bu yol da kanalize etmek zorundayız.

(Baştarafı 1. Sayfada)

Kaynayan Almanya ve Yabancılar

1981 yılını Almanya ciddi ekonomik, politik ve bağımlı olarak derin sosyal çalkantılar içinde geride bırakmaktadır. Atom santrallerine karşı verilen kitle mücadeleleri, ev işgalleri, hapisanelerde yapılan açlık grevleri, silahlanmaya karşı yapılan eylemler, Frankfurt hava alanına yapılan ilave uçuş pistinin inşaatini engelleme eylemleri ve en son olarak bütçe açığını kapatmak için planlanan tasarruf programına karşı *tepkiler bu çalkantıların en önemli örnekleri* olarak verilebilir. Enflasyon hızının %6yı aştığı, işsiz sayısının 1,5 milyona yaklaştığı, *ev kiralarının, ortama gelirlerin* yarısını bulduğu Almanya'da, gün geçmiyor kitleler sokaklara dökülüyor. Protesto eylemlerine katılan halkın sayısı artık yüzbinlerle ifade ediliyor.

Almanya'da kitleleri böylesine harekete geçiren sınıf mücadelesini hızlandıran nedir?

* "Avrupa" ekonomik topluluğunda işsiz sayısı geçen yıla oranla %31 artarak 9 milyon 433 bine ulaşmıştır. AETde çalışabilir nüfüsun %8,3 ü işsiz bulunmaktadır." (Hürriyet) AET' nin başını çeken Batı Almanya'da ise bir yıl içerisinde işsizlik %57,7 oranında artmıştır.

Almanyanın ekonomik durumu hakkında bir açıklama yapan Federal Ekonomi Bakanı Otto Graff Lambsdorff, 1982 yılının ekonomik ve politik olarak Almanya için çok zor geçecek bir 12 ay olacağının söyledi. İşsiz sayısının 1982 de ortalama 1,6 milyon olacağını ama kış aylarında bu sayının 2 milyona varmasının beklendiğini söyledi. Ekonomi Bakanı 1982de halkın alım gücünün düşeceğini, ama maaşların artmasını buna bir çare olarak görmediğini ilave etti. *Ve ekonomi bakanı* ayrıca Alman Sendikalar Birliği başkanı Vetter'e de bir çağrıda bulunarak, *kötüye giden* ekonomik duruma çözüm bulmanın sendikalar, iş verenler, ve Merkez Bankası yetkilerinin bir araya gelmesinden geçeceğini söyledi. DGB'yi bu konuda aktif olarak Hükümete yardımcı olmaya çağırdı.

* Ekim ayında Federal hükümet bir açık*lama yaparak 1981 yılı bütçesinin 3,5* milyar DM'lık bir açığı olduğunu, 1982 bütçesi için ise bu açığın 7 milyar DM olduğunu söyledi. Bütçe açığının çok şaşırtıcı, birdenbire beklenmeyen bir şekilde ortaya çıktığını söyleyen Federal Hükümet, açığın kapatılması için acilen önlemler gerektiğnin vurguladı. Gündeme gelen karşı tedbirler ise şunlardı:

Çalışanların ödedikleri vergiler çoğaltılacak, Devlet hizmetlerine ödenen paralar yükseltilecek (çocuk yuvalarına ödenen paralar v.s. gibi) Devlet hizmetlerinde (*hastahane, postahane, taşımacılık v.s)* çalışanların sayısı azaltılacak. Sosyal yardımlar, eğitim ve öğrenim masrafları azaltılacak. Emeklilere sakatlara, çalışamaz durumda olanlar, işsizlere, öğrencilere yapılan yardımlar, çocuk paraları v.s. kısıtlanacak.

* NATO üyesi Almanya *giderek Nato'nun* silahlarının modernleştirilmesi ve Sovyetler Birliğnden gelecek savaş tehditlerine karşı, silahlanmanın dengede tutulması gerekçesiyle silah deposu haline getirilmektedir. Nato planlarına uygun olarak 6.000 *adet çeşit*li güçlerde Nükleer silah Almanya'ya yerleştirilmiştir.

Bunlardan ağır başlıklı - Pershing 1 A tipi olanlarının herbiri 4000 bin tonluk patlama gücüne sahiptir. (1945de Hiroshima' da patlayan bombanın gücünden 30 kat daha fazla).

Ayrıca Alman silah tekellerinde hiç boş durma*maktadır, Alman dış ticaret kanunundaki* "savaş bölgelerine silah satma yasağına" rağmen, türlü gizli kapalı işler çevirip silahlarını dünyanın 150 ülkesine satmaktadırlar. Silah satılan ülkeler ise genellikte askeri faşist diktatörlüklerle yönetilen ülkeler olmaktadır. Şimdi göstermelik olarak yöneticilerinden birisi mahkemeye verilen firma "Rheinmetall" bu karanlık satışlara sadece bir örnek olarak verilebilir.
Firma Rheinmetall İspanya üzerinden Arjantin'e, İtalya üzerinden Suudi Arabistan'a, Paraguay üzerinden Güney Afrika'nın ırkçı faşist rejimine çeşitli tipte sayısız silahlar satmaktadır.

Bugün bütçe açığı gerekçesiyle, halkın sosyal haklarına göz dikilen Almanya'da silahlanma harcamaları milyarlarca markı bulmaktadır.

ALMAN HALKI GÖZ YUMMADI

Emperyalist savaşların acısını en yakından duymuş olan Alman halkı, bu silahlanma yarışına, bu ölüm makinelerine, kendi alınterinin akıtılmasını onaylıyamazdı. Bu yüzden 10 Ekimde yüzbinlerce insan Bonn sokaklarına aktı. Savaşa ve silahlanmaya hayır sloganları ile gerçek barış yanlılarının kimler olduğunu tüm dünyaya gösterdi. Frankfurt'daki 20.000 kişilik Barış Yürüyüşü, Hannover'de 30 ayrı örgütün biraraya gelerek ABD'nin Avrupaya yerleştirilen Atom raketlerini protesto eylemlerinden sonra Almanya'da barış hareketine kitlenin sahip çıkması Bonn yürüyüşüyle çok daha geniş boyutlara sıçradı.

Sadece 7 posta uçağının inip kalktığı Frankfurt hava alanına üçüncü bir iniş kalkış pistinin, ilave edilmesi ise Frankfurt olaylarının temel nedeni oldu. Açıkça sadece Frankfurt'daki Nato üslerinden ABD'nin doğuya gözetleme uçuşları yapması için inşaa edilen piste yöre halkı karşı çıktı. Havaalanı çevresi uzun bir süreden beri inşaatı engellemek isteyen halkla polislerin çarpıştığı savaş meydanına dönmüştür.

Havaalanı inşaatını engelleme eylemleri oldukçak kanlı geçmektedir. Polis özel savaş giysileri ve çevik güçleriyle halka saldırmakta, çarpışmalar bir çok yaralı ve tutuklu vermektedir. Halk polisin defalarca yıkmasına rağmen havaalanı çevresine barakalar kurmuş oturmakta ve inşaata izin vereceğe hiç benzememektedir. Polis gösteriler esnasındaki yasa dışı davranışlarından dolayı içlerinde bir gazetecininde bulunduğu yaralılar tarafından mahkemeye verilmişti. Konuyla ilgili açıklama yapan içişleri Bakanı Gries ise polisin sadece görevini yaptığını, bu eleştirilerin haksız olduğunu söy*ledi. Hessen eyalet Başbakanı Börner ve İçiş*leri Bakanı Gries pistin inşasındaki ısrarlarını *sürdürürken, Frankfurt'da halk gittikçe* daha kararlı bir şekilde taviz vermeden karşı eylemlerinin yürütmektedir.

Öte yandan bütçe açığının giderilmesi için Hükümetin planladığı tasarruf önlemlerini kitleler yoğun bir tepkiyle karşılamaktadır.

Alman halkı var olan ekonomik demokratik haklarını hakim sınıflardan hediye olarak almamıştır. Haklar 100. yılı aşkın bir mücadelenin sonucu elde edilmiştir.

Bütçedeki açık bahane edilerek Bonn şimdi bu haklara saldırmak, bir kalemde geri almak istemektedir. *Elbette hükümetin bu tutumu Emperyalizmin krizini yüksek petrol* fiatlarının, pazar alanlarının daralmasından doğan *enflasyonun bütün bedelini çalışanlara ödet*mektir. Kârlarından en ufak bir taviz vermeyen tekelleri korumak, onların düzenlerinin sürmesi uğruna Emekçi halk kesimlerin saldır*maktır. Şimdi bütün eyaletlerde çeşitli* şekillerde sosyal hakların kısıtlanması için yeni tedbirler gündeme gelmektedir. Ve yine bütün eyaletlerde işçi, öğrenci, veli, yabancı bütün halk kesimleri bu tedbirlere karşı yeni savaşımlar gündeme getirmektedir.

İlk tepki Kasım ayı içerisinde Stuttgart'da *olmuştur. Tasarruf programını 70 bin* örgütlü işçi sokaklara dökülerek protesto etmiştir.

Yine 20 Kasım'da Hamburg'da öğrenciler *ve çocukları yuvaya giden veliler, tasarruf* programını protesto amacıyla 12 bin kişinin katıldığı bir gösteri yürüyüşü yapmışlardır.

Yine Hamburg'da Devlet hizmetlerinde çalışanların sendikası olan ÖTV bir bildiri çıkartarak, "Eyalet tasarruf Planlarını geri almazsa, devlet işlerinde çalışanların kanunen grev yapma yasağına rağmen harekete geçeceğiz" demiştir.

*Hamburg eyaletinin planladığı tasarruf programında halkın bir çok sosyal haklarına saldırıl*masının yanı sıra, hastahane, bakımevi, postane, taşımacılık gibi hizmetlerde çalışan 5000 kişinin açığa alınmasıda vardır.

Halka az hizmet götürülmesinden başka bu 5 bin kişi bir kalemde işyerlerinden olacaklar. İşsizler ordusuna katılacaklar. Sendika ağalarının bütün uzlaşmacı tavırlarına, Vetterin hükümete ve işverenlere yaptığı, anlaşma çağrılarına rağmen, çalışan kitleler harekete geçmektedirler.

BUNALIM MİLİTARİZMİ VE FAŞİZMİ YEŞERTMEKTEDİR

Emperyalizmin dünyada genel olarak yaşadığı bunalımdan payını alan B. Alman emperyalizmi de derinden sarsılmaktadır. Kitlelerin yoğun muhalefeti karşısında hakim sınıflar sistemli bir karşı teşkiyi geliştirmektedirler.

Artık gösteri ve yürüyüşlerde, yıllardan beri zaten halk ayaklanmasını bastırma metodlarıyla eğitilen polis öğrendiklerini acımasızca tatbik etmektedir.

Protesto gösterileri sık sık polisin kanlı saldırılarına maruz kalmakta, ölü ve yaralılar verilmektedir.

Niedersachsen eyaletinde CDU tarafından verilen ve yeni yılda büyük bir olasılıkla kanunlaşması beklenen tasarıda polisin ihtiyaç duyduğu zaman gösteri ve yürüyüşlerde ateşli silahlar kullanma yetkisi olacaktır. Yani polisin zaten yaptığı kanlı saldırılar kanuni bir kılıfla desteklenecek, dahada yoğunlaştırılacaktır.

Bozulan ekonomi, altüst olmaya doğru giden politik ve sosyal yaşamla atbaşı giden bir başka gelişmede Almanyadaki Yeni Nazilerdir.

Geçtiğimiz ay Lüneburg ormanlarında yapılan bir kazı sonucu 83 sandık içerisinde 6 ton ağırlığında bir silah deposu ortaya çıkarıldı. Yapılan açıklamada silahların *Yeni-Nazi* örgütüne ait olduğu söylendi ve Nazi ormâcı *Lempke* tutuklandı. Ordu malı olan bu silahların ordudan nasıl çıkartıldığına dair bir açıklama yapması *beklenen Lempke* hapishanede esrarengiz bir şekilde intihar etti(!) Güvenlik yetkilileri olayla ilgili olarak 34 yaşındaki bir ordu mensubunu tutukladılar. Böylece akılları sıra olay aklanmış oldu.

Kilit adamları orduya ve devlet dairelerine sızdırılmış olan Neo-Nazilerin,, gelişmeleri hakkında güvenlik mensupları açıklama yapmaktan çekinmektedirler. Münihte 2 polisin yaralanması ve 2 Neo-Nazinin ölümüyle sonuçlanan olayda olduğu gibi, bir çok olay hemen örtülüp *gizlenmeye* çalışılmaktadır.

Nazileri bünyesinde toplayan , 1978 de ortaya çıkartılan "Hoffmann" gurubu gibi nazi örgütleri, Spor ve eğlence için bir araya gelen amaçsız gençler olarak tanıtılmaktadırlar. Faşistlerin legal örgütü NPD (Nasyonal demokrat parti) "Yabancılar defolsun" sloganı ile oy toplamaya çalışırken, illegal Faşist örgütler sokak saldırılarını, yabancıların evlerine, kahve ve dükkanlarına baskınlarını sürdürmektedirler. *Bir çok burjuva gazetesinin kendi faşist, milli*yetçi temelleri doğrultusunda yorumlayıp verdiği haberler, olayların boyutlarını vermesi açısından dikkate değer durumdadır.

23 Kasım 81 Hürriyet) "Kichende durum gergin" yabancı düşmanlığı teröre dönüştü. Asi Alman gençleri Türk kahvelerini ve lojmanlarını basıyor. *Paniğe kapılan* yurttaşlarımızdan bazıları bölgeyi terketti? Yazının devamında ise *polise başvurup can güvenliği isteyen Türkiye*lilere polisin "Sizde mecbur kalmakdıkça sokağa çıkmayın", demekle yetindiği yazıyor.

Nazilerin gelişme olayı Alman basınında ise "bunlar Alman halkı için tehlike teşkil etmemektedir., bunlar sadece yabancılara karşıdırlar" şeklinde lanse edilmektedir.

Böylelikle Alman halkı Faşistlerin gelişimi karşısında pasif kalmaya çağırılmaktadır.

Ancak 5 Ekim seçimleri arifesinde Münihte Faşistler tarafından atılan ve 13 kişinin ölümüyle sonuçlanan bomba olayı bile tek başına Neo-Nazilerin sadece yabancılara karşı olmadığının delili olmaya yeterlidir. Ancak Başta CDU olmak üzere diğer partilerin ve hatta Bonn hükümetinin konu karşısındaki tutumları, çok ilgi çekicidir. CDU "yabancı düşmanlığını" kendi açık politikası haline getirirken, SPD ve Bonn hükümeti dolaylı yollardan sivil Faşistlerin omuzlarını sıvazlamaktadır. Yabancılara karşı yürütülen çağ dışı ve katı politika Neo-Nazileri yüreklendirip meydana sürmekte, Almanyada rayından çıkan ekonomik ve sosyal hayatın tek sorumlusu olarak yabancıların *gösterilmesi, halk kitlelerinin hedefini şaşırtmak ve Faşizmin tohumlarını kitleler* içerisinde yeşertmek amacını taşımaktadır.

BATI ALMAN EMPERYALİZMİ GİRDİĞİ BUNALIMIN YÜKÜNÜ, YİNE EN AĞIR BİÇİMDE YABANCILARA ÖDETME HEVESİNDEDİR

Her işsizlikten pahalılıktan, konut sıkıntısından söz edildiğinde, ardından planlı bir şekilde yabancılar gündeme getirilmekte , yabancı işçiler, gençler, sığınmacılar ol...sa Almanya*nın nasıl güllük gülistanlık* içerisinde olacağı izlenimi kitlelerde yaratılmakta idi. Şimdi, geniş yığınların tepkisiyle karşılanan ekonomik durum , bu sinsi politikanın ürünlerini toplaması için gerekli ortamı yaratmıştır. Bonn parmağı ile yabancı işçileri göstererek adeta "Sevgili Alman halkı inanın biz değliz, hep *bunlar sebep" demektir.*

27 Ekimdeki kabine toplantısında, böyle giderse 2000 yılında yabancıların sayısının 7 milyona ulaşacağı vurgulanmış, ekonominin geleceğinin zaten parlak olamdığı işsiz sayısını ve bütçe açığını azaltmak için çok acele olarak yabancıların sayılarının azaltılması gerektiği kararlaştırılmıştı. Aynı görüşmelerden sonra ayrıca İçişleri Bakanlığı bir açıklama yaparak "Yabancıların Almanyanın iç güvenliğini tehdit ettiğini, bunların sadece ülkelerindeki rejimlere değil ayrı zamanda buradaki rejimede karşı politikalar güttüğünü" söylemiştir. Ve politik çalışma yapan yabancıların daha sıkı takip edileceğini açıklamıştır. Yabancılar sayılarının azaltılması konusunda gündeme getirilecek önlemler şöyle belirlenmişti.

—Çocuklarını ve eşlerini yanlarına almalarını *engellemek*
—Bekârların kendi memleketlerinde evlenmelerini ve eşlerini buraya getirmelerini engellemek
—İşsizlere ve okula gidemeyen (veya okula alınmayan) yabancılara burada kalma hakkı tanımamak.
—İltica hakkını kısıtlamak, sadece ülkesinde politik takibe uğradığını ispatlayabilenlere (!) bu hakkın verilmesi, diğerlerinin en çabuk bir şekilde sınır dışı edilmesi

Bonn'dan yabancı *düşmanlığı politikasına* yeşil ışığın yakılmasıyla, başta *CDU*'nun yönetimde olduğu eyaletler olmak üzere, eyalet hükümetleri, bu kararları dahada çağdışı hale getirerek uygulamaya koydular.

En çabuk davranan Berlin oldu. Kasımın üçüncü haftasında Berlin senatosu Bonn'un düşündüğü tedbirlere yenilerini ekliyerek yürürlüğe koyacağını ve bu tedirleri bütün diğer eyaletlere hatta yabancı işçi çalıştıran diğer Avrupa ülkelerine de tavsiye ettiğini açıkladı.

*Yabancıların tüm sosyal yaşamlarını, aile ya*şamlarını , geleceklerini tehdit eden bu kararlar, onların zaten insanca yaşamalarına yetmeyen kısıtlı haklarını da ellerinden almaktadır.

Berlin senatosu çocukların buraya getirilebilme yaşını 18 den 16 ya indirirken, ayrıca, 16 yaşın dan küçük Almanyaya gelen gençlerinde, 18 yaşını doldurunca, eğer 5 yıldır burada değillerse sınırdışı edileceklerini açıkladı.
Ama 5 yılını burada doldurmuş yabancılarda çalışmıyorlar, okulada gitmiyorlarsa onlarda sınırdışı edilecekler.

2 Kasımdaki kabine görüşmelerinde konu tekrar ele alındı ve görüşüldü. Görüşmeler sonunda yapılan açıklamada , önlemler dahada sert*leştirilmiş olarak bütün eyaletlere* tavsiye edildi.

Şimdi artık kesinlikle insan olarak kabul edilmeyen yabancılara; "Siz makinelerimizi çalıştıran robotlardınız, şimdi makinelerimizde zaten eskisi gibi çalışmıyor, bizim kendi işsizlerimizde çoğaldı, size sessiz sedasız başınızın çaresine bakmak düşer deniliyor.

"Ya Alman olur burada kalırısınız, ya da, yok biz başka milliyetlerdeniz kültürümüz, dilimiz, haklarımız der hele hele birde bize muhalif politikalar güderseniz, defolur gidersiniz. Sizin çoluğunuz çocuğunuz, karınız hiç bir şeyiniz olamaz, siz insan değilsiniz diyoruz zaten yıllardan beri, anlamıyorsunuz. Ne misiniz? Bonn kararlaına bakın orada açıkca yazıyor ne olduğunuz." Evet bu kadar kolay...

Neden bu kadar kolay, nasıl bu kadar cesur ve çabuk bizi prangalı ortaçağ köleleri haline *getirebiliyorlar?*

ALMAN VE TÜRKİYELİ SOL GÖREVLERİNİ YAPTIMI?

Emperyalizmin milliyeti yoktur, tekeller kendi çıkarları için hangi milliyetten , hangi kesimden olursa olsun halk kitlelerine ayırım yapmadan saldırırlar.

(Baştarafı yan Sayfada)

B. Alman emperyalizmi'de açıktırki girdiği bunalımdan kurtulmak için Alman halkınında ekonomik ve sosyal kazanımlarına saldırmaktadır. Ama hakim sınıflar bu saldırılarını yaparken, elbette en az tepki gelecek kesimleri boy hedefi olarak seçerler. Kitleleri birden bire yoğun bir şekilde karşılarına almak onlarında zararına olacaktır. Almanyada en kolay seçilecek boy hedefide yabancılar olmuştur. Alman halkı, şimdi en temel insan haklarının ayaklar altına alınmasına, kendi gözleri önünde ve toplumları içerisinde seyirci kalmaktadır. Yabancıları bu denli çağdışı muameleye maruz bırakan yeni yasalara kayda değer bir tepki göstermemektedir.

Barış için sokaklara dökülen 100 binler, şimdi yıllardan beri omuz omuza çalıştıkları yabancı işçi kardeşleriyle barış içinde yaşayabileceklerini göstermek için niçin kımıldamamaktadırlar? Eğer bir toplumun içerisinde insanlar bir arada kardeşçe yaşıyamıyorsa özlemi duyulan barış hangi barıştır? Ama bu sorularla biz Alman halkının barıştan yana olmadığını ve topyekün yabancı düşmanı olduğunu söylemek istemiyoruz elbet.

Hakim sınıflar kendi çıkarları doğrultusunda yabancı düşmanlığını körüklerken, seyirci kalan Alman solunu ve Türkiyeli sol olarak önce kendimizi eleştirmek zorundayız. Alman solu patlama derecesine gelmiş sorunlarıyla burada yaşıyan Yabancıları, asla kendi işçısınıfının bir parçası olarak görmemiş, onların sorunlarına sahip çıkmanın, kendi sınıf mücadelesinin bir gereği olduğunu kabullenememiştir. Yabancılarla yapılan çalışma Almanlar açısından politik bir görev olmaktan ziyade, yabancılara yardım etme ve giderekte lüks olma temelinde alınmıştır.

Hiç bir Alman örgütü, buradaki Yabancı işçilerin ne olduklarını, ne istediklerini, kalacaklarını veya gideceklerini ciddi bir şekilde araştırmamış, ve kendi sınıf mücadelesinin programı içerisinde, yabancı işçilere yer vermemiştir.

Burjuva politikacılar bile, yabancıların büyük bir çoğunluğunun kalıcı , olduğu tespiti ile bu kitleyi politik bir güç olarak arkasına alma çabası sarfederken, Alman solunun böyle bir sorunu hiç olmamıştır.

Öte yandan Türkiyeli sol bu konuda ne yapmıştır? Yıllardır, kendi sorunlarıyla başbaşa bırakılan, kendi ülkeleri tarafından döviz ağacı, almanya tarafından sadece üretimde bulunan bir makine olarak görülen milyonlarca insan karşısında politik görevlerini yerine getirdiğini idda edebilirmi?

Kaldıki bu işin nasıl görülmesi gerektiğini teorik olarak en doğru bir şekilde saptıyarak, görevlerimizin ikili olduğunu tesbit eden bizler dahi bu görevlerimizi yerine getirebildiğimizi söyleyemeyiz.

Türkiyeye yönelik görevlerimiz bu güne kadar ağırlıkla tek görevimiz olarak kaldı. Ama buradaki Türkiyeli işçileri kendi sorunları etrafında örgütleyip , Alman işçi sınıfının mücadelesinde önemli bir yedek güç haline getirmek doğrultusunda ciddi bir çabamız olmadı.

Haklı gerekçeler bulabiliriz elbet, Ülkemizdeki gelişmelerin ve sınıf mücadelesinin boyutları, bizi sürekli olarak Türkiye'ye yönelik görevlerimizi ön plana almaya bağlantısını, yani birini ihmal ederek , öbürünü hakkıyla yerine getirmenin mümkün olamıyacağını yeterince göremedik.

Buradaki sınıf mücadelesinde yerimizi almanın Alman işçi sınıfını kendi ülkemiz için duyarlı hale getirmekteki önemini yeterince kavrıyamadık.

Burada yaşıyoruz, çalışıyoruz, politik mücadele veriyoruz. Ama hala Alman işçi sınıfnın üvey kardeşleriyiz. Çevremizde olup bitenlere yabancıyız, yakından izleyemiyor, müdahale edemiyoruz.

Şimdi gerek ülkemizdeki sınıf mücadelesinin girdiği yeni aşama, gerekse B. Almanyanın izlediği yabancılar politikasının, artık hepimizi gözle görülür şekilde rahat sız edecek derecede katılaşması , bütün Türkiyeli solu Almanya'ya ilişkin görevlerini yerine getirmeye zorlamaktadır. Bu konuda önemli kıpırdanışlar vardır . Şimdi hepimizin görevi, bütün Türkiyeli örgütleri kısır gurup çıkarlarını bir yana bırakıp hiç olmazsa buraya ilişkin görevlerimiz karşısında mümkün olduğunca geniş bir şekilde bir araya getirmeye zorlamak olmalıdır.

Bu konuda her birim kendi çevresindeki olanaklarını zorlamalı, bu alanda yeni politik çalışmalar üretmelidir. Birimlerde edinilen tecrübelerin bu konuda doğru ve yetkin bir politikayı, genel olarak hayata geçirmemizi kolaylaştıracağını unutmamalıyız.

Alman yoldaşlarımızı bu konudaki görevlerini yerine getirmek için uyarmanın en doğru yoluda önce , soruna çok daha yakın olan bizlerin harekete geçmesidir.

İlticacılar Sorunu üzerine

Emperyalizmin içine düştüğü "yeni kriz dönemi", SIĞINMACILAR meselesini acil meselelerden biri olarak gündeme getirdi. Alman kamuoyunun dikkati bir süredir ilticacılar sorununa çekiliyor.
Yeni ABD faiz politikası, NATO'nun yeni silahlanma projeleri, güney kuzey diyaloğunda ortaya çıkan sorunlar, dünyanın bir çok bölgesinde - Nıkaragua, El-Salvador, İran-Irak, İsrail-Arap, Mısır-Sudan-Libya, Afrika'nın bir çok yöresi - savaşların sürmesi ve buna bağımlı olarak emperyalistlerin yatırım alanlarının daralması, işte hep bu krizin somut nedenleri ve belirtileridirler.
Bu krizin yükü genel anlamda emekçilerin sırtına yüklenmektedir. Alman hükümetinin yeni çıkardığı kararnameler ve yasalar, bütçe görüşmelerinde ortaya çıkan eğilim bu anlamda kesin çizgiler ortaya koymaktadır. Bu yeni ekonomik durum, yeni politikaları gerektirmektedir. SPD-FDP koalisyonunda ortaya çıkan anlaşmazlıklar, CDU-CSU muhalefetinin bu yeni politikalara uygun olan yapısı nedeniyle iktidar şansını artırmaktadır. Sorunun bu noktasında düzen partileri arasındaki tartışmalar, anlaşmazlıklar Alman emperyalizminin kendi sorunu olmak durumundadır.
Düzen partileri arasında belkide üzerinde anlaşılabilen tek nokta bu krizin yükünün yabancı işçilerin sırtına acımasızca yüklenmesi olmuştur. İşsizlikten birinci elden etkilenen yabancı işçiler olmaktadır. Yeni kanun tasarılar - ailelerin birleştirilmesi konusunda v.s. - ve "Almanya bir göçmen ülkesi değildir" yaklaşımının daha bir belirginlik kazanması yabancı işçiler konusunda izlenecek politikaların ana hatlarını ortaya çıkarmaktadır.

Yabancı işçilerin bu konumu ayrı bir yazı konusudur ve temelde Alman işçi sınıfının, işçi sınıfının uluslararası dayanışması konusunda vereceği yeni bir sınav olmak durumundadır. Alman işçi sınıfı, bu krizin yükünün yabancı işçilerin sırtına atılmasına, ve krizin nedeni olarak yabancı işçilerin gösterilmesine, tüm örgütsel gücüyle karşı çıkmalıdır. Biz Türkiyeli işçilerde, tasarruf adı altında, krizin yükünün emekçilerin sırtına atılmasının önüne Alman işçi sınıfıyla birlikte tek vücüt dikilmesini bilmeliyiz.

İLTİCACILAR SORUNU işte bu noktada, emperyalizmin içine düştüğü kriz, tasarruf politikası v.s. notkalarında karşımıza onlara bağımlı olarak ortaya çıkıyor.

Bir ülkenin sınıf mücadelsi boyutlarında ortaya çıkmış olmayan bir olay, elbettteki o ülkenin sınıf içinde ve sınıf temeline oturtularak çözülmek durumunda değildir. Bu insanlar (sığınmacılar), gerek buradaki konumlar, gerek Türkiye'deki sınıfsal yapılar, geresede onları Türkiye'den buraya getiren (zorlayan) nedenler dolayısıyla, sınıfların (işçi sınıfı, köylülük v.s.) hiç biriyle bire bir çakışmayan ayrı bir karekter arzetmektedirler.
O halde sorun ayrı bir "demokratik" platformda çözülmek zorundadır.
Bu platformun genel hatları, ilticacıların temel talepleri, Alman emperyalizmi'nin ülkemizdeki emelleri, cunta'ya karşı verilen savaş, ve Almanya işçi sınıfının ekonomik demokratik mücadelesi tarafından çizelecektir.
Ama herşeyden önce bu insanların buraya göç nedenlerine bakmak gerekiyor:

İLTİCACILARIN SORUNLARINA SAHİP ÇIKILMALIDIR

Türkiye'deki iç savaş ortamı, onbinlerce Türkiyeli " sığınmacının" Almanya'ya akmasına neden oldu. Önce buraya politik, ama daha çok "ekonomik" nedenlerle gelen sığınmacıların sayılarının cunta öncesi onbinleri bulmasının nedeni işte Türkiye'de yaşanan o iş savaş ortamıdır.

"Bugün dünyanın neresinde olursa olsun, çatışma ve savaşların kitlesel büyük göçlere neden olduğu biliniyor. Kamboçya, Laos, El Salvador bunlardan birkaçı ..." (Devrimci İşçi sayı 11)

Sığınma amacıyla buraya gelen insanların sorunları diğer Türkiyellerden daha karmaşıktır. Bunların burada ne kadar süreyle tutulacakları belli değildir. Yeni çıkarılan (ya da tasarı halinde olan) yasalarla bu kalış süresi kısaltılmaya çalışılmaktadır. Açıktır ki onların ve genel olarak yabancı işçilerin kalış sürelerinin kısalığı yada uzunluğu Alman Ekonomisinin içinde bulunduğu durumda ilgilidir. Sorunu bu noktada hukuki bir sorun olarak ele almak yanlış olacaktır. Yani: İlticacılar meselesi "bağımsız mahkemelerde" halledilen bir sorun değildir. Çünkü sorunun kendisi legal olmayan (hukuki olmayan) alanlarda doğmuştur ve yine o yollarla egemen sınıflar açısından halledilmeye çalışılıyor.

O insanların buraya gelmesi, sığınmaya başvurması her ne kadar "ekonomik" görünümlü ise de temelde POLİTİKTİR. Türkiye'de insanların ekonomik zorluklar içinde olmalarının, halkın, egemen sınıflar tarafından açılmış bir savaşın baskısı ve zulmü altında olmasının nedeni politiktir.
Eğer Türkiye'de insanlar iş bulamıyorlarsa, açlarsa, baskıdan zulümden ve iç savaş ortamından kaçıyorlarsa ve bu nedenlerden Almanya'da kalabilmek için sığınmaya baş vuruyorlarsa, bunun sorumlusu oligarşidir, emperyalizmdir. Elbette ki sorunun köklü bir çözümünü, oligarşiye, cuntaya ve emperyalizme verilecek mücadelenin başarısında aramak gerekir. Ama bu sorunun "slogan" düzeyinde halli olarak kavranmamalıdır.
"Kahrolsun Yabancılar Yasası", Kahrolsun BRD emperyalizmi düzeyindeki sloganlar ve bir iki yürüyüşle "sığınmacılar sorununa" çözüm getirilemez.
Bu konuda sistemli bir mücadele yürütmek gerekir. Böyle sistemli bir mücadelenin yürütülmesi şunlara bağlıdır:

1. "Sığınmacılar sorunu" sığınmacıların, yani asıl politik sığınmacıların sorunlarıyla eş tutulmamalıdır. Sorun, genelinde "turist işçilerin" sorunu temelinde ele alınmalıdır. Bu konuda Fransa'daki "kartsız konfeksiyon işçileri"nin mücadelesi bize örnek olmalıdır. Bu mücadele sonunda binlerce turist işçi çalışma ve oturma izni almıştır.
2. İzlenecek mücadele çizgisinde "politik sığınmacılar" meselesinin laçkalaştırılmamasına dikkat edilmelidir. Gerçekten politik nedenlerle buraya gelen insanlarla genel arasına bir ayrım çizgisi konulabilmelidir.

3. Mücadele, aynı zamanda cunta'ya karşı verilen mücadele çizgisi içine oturtulmalıdır.

4. BRD emperyalizminin Türkiye'de olup bitenlerden birinci elden sorumlu olduğu, sığınmacıların bu günkü konumlarının nedeninin emperyalizmin Türkiye üzerindeki politikası olduğu bilinmelidir.
O halde bu mücadele yani sığınmacıların mücadelesi aynı zamanda emperyalizme ve cunta'ya karşı verilen mücadelenin bir parçasıdır.

5. Bu mücadelede yanınmıza alabileceğimiz en geniş Alman kitlesini yanımıza almalıyız. (Fransa'daki kartsız konfeksiyon işçilerinin mücadelesi Mitterand'ı ve sosyalist işçi sendikalarını bile yanına çekmeyi başarabilmiştir.)

6. Sorun "siyasetlerin" parsa toplayacağı, siyası çıkarlar beklediği bir sorun olmaktan çıkarılmalıdır. Yani sığınmacılar sorunu ne A siyasetinin ne B siyasetinin yalnız başına sorunu olabilir. Bu konuda tüm eylem çizgisi, tüm mücadele, ortak ve BİRLİKTE bir perspektife oturtulabilir. Bu konuda birlikte yapacağımız eylemler, hatta izleyeceğimiz ortak bir mücadele çizgisi bizi ileriye götürücü nitelikte olmalıdır.

SORUNA NASIL YAKLAŞILMALIDIR?

Biz tüm sorunların "masa başında" halline karşı çıkmışızdır. Sığınmacılar sorunu da masa başında üretilen sloganlarla, taleplerle çözülemeyecektir.
Sığınmacıların talepleri diye bugün sağda solda yazılanlar çizilenler, mücadelenin kendisiyle bağıntılı olmayan, onun boyutlarıyla yakından uzaktan ilişkisi olmayan şeylerdir.
"Yoksulun birine sormuşlar: Padişah her gün ne yer? diye, o da: Kuyruk kadırdağı ile soğanın cüllüğü, diye cevap vermiş." Kuru ekmek yiyen yoksulun talebi, ya da fıkrada olduğu gibi hayali, soğanın cüllüğü olabilir. Sen ona kızarmış tavuktan bahsedersen anlamayacaktır, iştahı kabarmayacaktır.
Bu işin benzetme kısmı, ama gerçekten de, bugün sığınmacılar adına talep üretenler sıkılmasalar "sığınmacılar için Almanya'da devrim" talebini öne sürecekler.

Bugün sığınmaya baş vurmuş insanların talepleri, buraya geliş nedenleri nelerdir? Bunu en basit Almanya'nın herhangi bir şehrindeki sığınmacıların yapılarından çıkarabiliriz. Örneğin Hamburg'da sığınmaya başvuran binlerce Türkiyeli varken demokratik kitle örgütlerinde politik çalışmalara katılanların sayısı 100-200 civarındadır. Diğerleri çalışma ve oturma izninin peşindedirler. Elbette görev bu insanlara onları buraya iten asıl nedenleri, açlığın, yoksulluğun, işsizliğin asıl nedenlerini anlatmaktır. Yani görev onlara politik bilinci vermektir. Ama bu ancak onları kendi gerçek talepleri etrafında örgütlemekle mümkündür.

SIĞINMACILARIN EKONOMİK-DEMOKRATİK TALEBİ NEDİR?

Sığınmaya başvuranların çoğunun talebi burada çalışmak - Türkiye'de ailesinin, çocuklarının aç kalmaması için çalışmak - ve bu nedenle oturma izni almaktır. O halde mücadeleye yön verecek talep "Tüm sığınmacılara oturma ve çalışma izni" olmak durumundadır. Elbette bu talep bile mücadelenin kendisi tarafından kucaklanmaz desteklenmezse masa başında üretilmiş bir talep olarak kalacaktır, sığınmacılara, seyahat özgürlüğü, kampların kapatılıp, sığınmacılara ev verilmesi, sosyal yardımın artırılması, v.s. gibi demokratik taleplerle hareket örgütlenmeye başlanmalıdır. Mücadele, daha sonra diğer taleplerini kendisi üretecektir.

POLİTİK SIĞINMACILARIN DURUMU:

Politik sığınmacılar deyince, Türkiye'de gerçekten politik nedenlerle aranıp orada artık yaşama, politik çalışma yapma imkanı kalmamış ve bu nedenle sığınmaya baş vurmuş insanları kasdediyoruz. Bu insanların yolları Alman emperyalizmi tarafından "vize" ile ve cunta'nın gayretleriyle kapanmış, minimuma indirilmiş durumdadır. Vize, politik sığınma hakkını "hukuki" olarak kazanmış insanların, bu hakkı pratikte bizzat, kendilerine namluyu çevirmiş faşist cunta'dan istemeleri anlamına gelmektedir. Öte yandan Almanya'da çıkarılan yeni "ilticacılar yasalarıyla" bu hak tamamen ortadan kaldırılmak istenmektedir.

Alman egemen güçleri "ilticacıların büyük çoğunluğunun ekonomik nedenle burada olduğu" gerçeğini sulandırarak ve ekonomik kriz de oluşlarını kısmen bununla açıklayarak "politik" ve "ekonomik" nedenlerle sığınmaya baş vuranları aynı kabın içine atıp politik sığınma hakkını ortadan kaldırmaya çalışıyorlar.

Devrimciler olaylara gerçekçi yaklaşmak zorundadırlar. Tüm sığınmacıların politik nedenle burada olduklarını söylemek yuvarlak, gerçek konumu tarif etmeyen ve buna bağımlı olarak da doğru talep üretemeyecek olan bir yaklaşımdır. Bizler somut durumu tüm açılığıyla ortaya koyup onu öylece savunmak zorundayız. Böyle bir yaklaşım "politik sığınmacılar" konusundada üstümüze düşen görevi yerine getirmemizi sağlayacaktır. Gerçekten politik takibat nedeniyle buraya gelenlerle, ekonomik (ama son tahlilde politik) nedenlerle sığınmaya başvuranlar arasına ayrım çizgisini koyabilmeliyiz. Bunların gelişi, sığınmaya baş vuruş nedenleri ve buna bağımlı olarak talepleri aynı değildir. Birincilerinin talepleri, Almanya'da oturmak, çalışmak değildir, serbestçe Türkiye'ye yönelik politik çalışma yapmaktır. Bu insanlar Türkiye'ye dönüp yeniden orada savaşmayı düşünüyorlar. İkinciler ise çalışmak istiyorlar.

SONUÇ:
Yukarıda bir tartışma platformu kavranması gereken, yazılan şeyler, mücadelenin kendisiyle birlikte bir anlam kazanacaktır. Tartışmanın da o düzeyde yapılması gerekecektir. Yoksa "bak ben senden daha iyi talepde bulundum" düzeyinde tartışılmamalıdır.
Mücadele son tahlilde cunta'ya karşı verilen mücadelenin bir parçası olacaktır. İlticacılar sorunu bu anlamda yurt dışında cuntaya karşı verilecek yada bir başka deyişle birlikte verilebilecek mücadelenin platformuna oturtulmalı ve birlikte atılabilecek her adım birlikte atılmalıdır.

"PEINE OLAYI" VE DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ

12 Eylül askeri-faşist darbesiyle birlikte sermaye uşaklığın görevlerini artık başka bir şekilde üstlenen ve sürdüren ülkücü faşistler, sözde generaller çetesi tarafından yargılanılmak istenerek, cuntacıların "sağa-sola karşıyız" demogoji ve yalanlarına kan verirlerken; öte yandan faşist generalleri, yeni stratejileri olan " 12 Eylül hareketini yurtdışında da başlatmak" hedefine en iyi bir şekilde ulaştırabilmek çabasıyla, sistemli-azgın saldırılarını buralarda da başlatmanın yoğun hazırlığı içinde bulunmaktadırlar.

Bunun en yeni, en son provasını geçenlerde Aşaği Saksonya da en örgütlü oldukları şehirlerden biri olan Peine de uyguladılar. Peine'deki demokrat ve anti-faşistlerin örgütsüzlüğünden, bazı "devrimcilerin" sorumsuz, sekter davranışlarından da yararlanarak, 26 Kasım 1981 günü planlı bir saldırı sonucu 2 Kürt yurtseveri pusuya düşürdüler.
Saldırı sonucu yurtsever bir Kürt kardeşimiz ağır yaralandı. Nezir Şeker arkadaşımız ise hayatını kaybetti.

Faşist cinayeti en geniş bir şekilde protesto etmek için bir eylem komitesi oluşturuldu. Ve komite, ilk iş olarak, katledilen yurtsever kardeşimize karşı son görevimizi yerine getirebilmemiz için en kısa zamanda bir yürüyüş yapılmasını uygun görerek çalışmalarına başladı. Aşağı Saksonya'daki tüm devrimci örgütlerin ilk kez "eylemde birlik, ajitasyonda serbestlik" ilkesizliği üzerinde saatlerce tartışmadan gerçekleştirdikleri bir yürüyüş hayata geçirildi. Kötü hava şartlarına rağmen 1500 ün üzerinde kitle katılımı ile, halkımızın faşizme, faşistlere karşı kinini ve nefretini bir kez daha haykırdığı, anti-faşist eylem birliğine olan özlemini bir kere daha yenilediği olumlu bir anti-faşist gösteri oldu.Bundan böyle pek çok yerde olduğu gibi, Peinede de, faşist köpeklerin örgütlenmelerini dağıtmak, mevzilerini daraltmak, (eğer yeni yeni kayıplar vermek istemiyorsak) her yurtsever anti-faşist, devrimci için, yerine getirilmesi gereken en önemli bir görev haline gelmiştir.
Kahrolsun Faşistler!
Faşistlere Peine'de yer yok!

Peine Dev-İşçi Sempatizanları

NATO'nun kanatları altında bir askeri darbe daha mı?

İspanya son günlerde, Polonya ile birlikte üzerinde en çok konuşulan ülkedir. Bir yandan NATO dışişleri bakanları İspanya'nın NATO' ya giriş protokolünü imzalarken, diğer yandan faşist (Frankocu) bir askeri darbenin çanları çalıyor.

1931 İspanya Cumhuriyet oluyor.

1934 Ülke çapında genel grev: Fas'lı ve diğer kolonilerden askerlerle Franko yönetimindeki silahlı kuvvetler 15 gün içinde genel grevi bastırıyor.

1935 Parlamento dağıtılıyor.

1936 16 Subat'ta yeni seçimleri Halk Cephesi kazanıyor. Cumhuriyetçilerin, Sosyalistlerin ve Koministlerin 268 Milletvekiline karşılık Sağcı partiler 205 sandalye kazanıyor 18 Temmuz'da Franko yönezimindeki askeri faşist darbe,

18 Kasım Hitler ve Musolini rejimleri Franko'yu destekleme kararı alıyor.

1937 Franko, Almanya ve İtalya'dan asker, silah ve cephane yardımı alıyor. Alman uçakları Guerinka'yı bombalıyor. İngiltere ekonomik yardıma devam ediyor.

1939 27 Subat İngiltere ve Fransa, Franko rejimini tanıyorlar.1 Nisan Amerika Franko rejimini tanıyor.

1939'dan başlayarak tüm batılı ülkeler Franko rejimini tanıdıklarını bildiriyorlar. 1936'da başlayan iç savaş uluslar arası devrimci ve faşist güçlerin de geniş bicimde katıldığı uluslar arası bir ic savaşa dönüşüyor. 1939'a kadar sürüyor. Anti-Faşistler kaybediyorlar. İspanya yaklaşık 37 sene Franko'nun yönetimi altında kalıyor.

20 Kasım 1975 Franko ölüyor.
15 Aralık 1976 İspanya Halk oylamasıyla "Demokrasi" ve dönüyor.

İspanya

Bugün İspanya'nın içinde bulunduğu ortamı yaratan,Otuzyedi yıl Franko'nun faşist yönetimi altında kalmış olan bir ülkenin, faşizmi tüm kurumlarıyla birlikte ortadan kaldırmadan, önemli iktidara alternatif bir halk hareketi olmaksızın Frankoculuğu "ortadan kaldırmak" istemesinin çektiği politik sıkıntılardır.

37 yıl boyunca kurumlaşmış devleti tüm kurumlarıyla ele geçirmiş bir yönetime alternatif ancak d e v r i m olabilirdi. Ancak İspan'yada bu böyle olmamıştır. Faşizm bir gün gelmiş "namuslu" bir halk oylaması yaparak halka "kendisini beğenip beğenmediğini" sormuştur.

Halk da "Hayır biz seni istemiyoruz, biz demokrasi istiyoruz" demiştir. Böylece faşizm demokrasi gelmiş. Tüm bu anlatılanlar olsa olsa faşizm ve faşizme karşı mücadele konusunda anlatılan komik bir fıkra olabilir. *(Aynı tipte komik fıkraları* Türkiye'de dinliyoruz. 12 Mart'daki faşist askeri darbeye de "faşizm" ya da "faşizm denemesi"diyenler, 12 Mart faşizminin gidip yerine "demokrasinin" gelmesini aynı içler açıcı komiklikle açıklıyorlar)

26 Eylül 1953'den beri ABD ile İspanya arasında, ortak savunma anlaşması vardır. 1939'dan beri de Franko faşizmi sırayla tüm batı ülkeleri tarafından tanınmıştır.

İspanya cografik konumu itibarıyla, askeri ve ticari bakımdan önemli bir yerdedir. Bir bakıma Akdeniz'in kapısıdır. Cebel-ül Tarık boğazı zaten İngilizler tarafından kontrol edilmektedir. İçte gerek bu ilginç "geçiş döneminin" gerekse bağımsızlık hareketlerinin yarattığı politik sıkıntılar yaşanmaktadır.

Özellikle çoğrafi yeri bakımından, uzun süredir NATO'nun salyalarını akıttığı iştahlı bir bölgedir.

İspanya ordusu zaten uzun süredir NATO planlarına uygun tatbikatlar yapmaktadır. (Çok güçlü bir deniz kuvvetleri, işe yarar nitelikte bir hava kuvvetleri, kötü bir kara kuvvetleri vardır). İspanya'nın NATO'ya alınmasıyla Amerika bu bölgede özellikle deniz kuvvetleri açısından üzerinden büyük bir yükün kalkacağını bilmektedir.

İspanya'nın hem iç politik kargaşasının kısmen NATO kontrolünde bastırılması hem de yukarıda bahsedilen askeri nedenlerle uzun süredir NATO'ya girişin yolları aranıyordu. En önemli pürüz NATO'nun "özgürlükçü" görünümüyle Franko'nun kanlı rejminin çelişmesiydi. Franko'nun ölümünden sonra bu pürüz *"demokrasiye geçiş"le* alelacele ortadan kaldırıldı. Ancak yeni rahatsızlıklar ortaya çıkmıştı. Trumanın dokturinine göre şekillenmiş ve işleyişi ancak faşist bir yönetimle mümkün olan ekonomi bu göstermelik de olsa, "demokrasi" ile işlemez hale geldi. Askeri yönetimin silahla kısmen baskı altına aldığı bağımsızlık hareketleri (özellikle Basklar) daha geniş bir harekete geçtiler.

Şimdi yinę bir askeri darbeden söz ediliyor. İlk denemesi 23 Şubat 1981'de yapıldı.

Askeri bir darbeye kesin gözüyle bakılmasına rağmen, NATO dışişleri bakanları, İspanyanın giriş protokolünün altına imza attılar.

İspanya meclisi NATO'ya girişi çoğunlukla kabul etti. Aynı kararın Senato'dan geçmesine kesin gözüyle bakılıyor. Muhalefetteki reformist ve revizyonistler *NATO'ya karşı gösteriler* düzenleyeceklerini bildirdiler. *Ama hem sosyalist* partisinin hemde kominist partisinin "Amerikan üstlerine evet, NATO'ya hayır" diye formüle edilebilecek yaklaşımları bu konudaki güçlü bir direnişin ö*nüne en büyük engeli teşkil ettiler.*

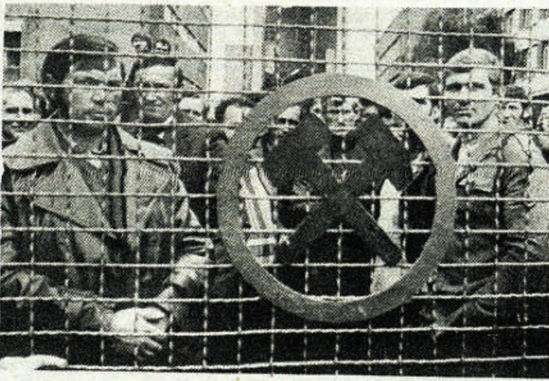
Sosyalist parti başkanı Gonzalez, Yunanistan'da Pasok'un seçimleri kazanmasından sonra "Yunanistan NATO'dan ayrılırsa beni üzecek" dedi. Bir yandan bir başka ülkenin NATO'dan ayrılmasına üzüleceksin diğer yandan NATO'ya "karşı çıkacaksın" işte reformist ve revizyonist siyasetlerin tipik bir örneği.

23 Şubat'taki darbe denemesinin soruşturması sırasında yeni bir isim ortaya çıktı: Jose San Martin Labernia. San Martin gizli haber alma teşkilatı (Türkiye'deki MİT'in benzeri) SIPG'nin başkanıdır. SIPG, CIA'nın İspanya şubesi olarak bilinmektedir. Ve CIA belgelerinde "Ouantum" olarak geçer. SIPG 1977 reformlarıyla dagıtılmıştır. Ama kadrolar olduğu gibi muhafaza edilip CESID adıyla yeniden kuruldu. Bu örgütün başkan yardımcısı Federico Ouintero aynı zamanda Türkeyedeki askeri faşist darbe ile ilgili bir dökümanın yazarıdır. Bu belge 23 Şubat'tan evvel Madrid'de darbeci sağ kesimde el*den ele dolaşıyordu.*

İspanya ordusu Türkiye'deki darbeyi göz önünde bulundurarak, Askeri bir yönetimin NATO'ya ters düşmediği kanısındadır. Bu kanıyı doğrulayacak gerçekler ortadadır.

Şimdi, İspanyanın NATO üyeliği formel olarak tamamlanmıştır. Ancak bunu NATO üyeleri 14 ülkenin parlamentolarının onaylaması gerekiyor. Bu konuda zorluk çıkaracak iki parlamentonun Yunan ve Hollanda parlamentoları olduğu söyleniyor. Ama bizce NATO için en büyük engel yine Türkiye olmak durumundadır. Çünkü Türkiyede *parlamento* fesh edilmiştir. İspanya'nın NATO'ya girişini *onaylayacak bir parlamento* yoktur. Onlar bunun bir çaresini bulacaklardır ve İspanya NATO'ya bağlanacaktır.

Dünya halkları için ise çare, emperyalizmi NATO'suyla OECD'siyle Dünya bankasıyla *ortadan kaldırmaktır.* Emperyalizm oldukça dünya halkları üzerindeki bu oyunlar bitmeyecektir.

POLONYA

Halk ordusu'nun silahları halka karşı

Polonya'da 13 Aralık Pazar gecesi ordu yönetime el koydu.

Bu uzun süredir beklenen bir gelişmeydi. Sovyetler Afganistan müdahalesiyle içine düştükleri durumu daha kötüleştirmemek için müdahaleye direk olarak katılmaktan çekindiler. Dayanışma sendikası'nın hemen hemen tüm yöneticileri tutuklandı. Sendika başkanı Walesa hükümetle görüşmeye çağrıldı, daha sonra göz hapsine alındı.

Bugün içinde bulunulan ekonomik sıkıntıların sebebi, eski parti yöenticilerinin üstüne atılıyor. Bu sıkıntıların sorumlusu olan eski parti başkanı Gierek ve diğer bazı eski parti yöneticileri tutuklandı.

Dayanışma sendikası ve kilise, revizyonizmin politikası sonucu (Küçük üreticilerin teşvik edilmesi, ortadan kaldırılmaması, kültür devriminin yapılmaması v.s.) iktidarı tehdit eder boyutlara ulaştı. Grevler zaten sallanan ekonomiyi felçe uğrattı. *Kilise* ve *Dayanışma sendikası*, batılı emparyalist güçlerin etkisiyle yönetimden bazı haklar *istediler.* Hatta yönetimde söz sahibi olmak istediler. "İşçi sınıfının" iktidar olduğu bir ülkede işçi sınıfı "kendi iktidarına" baş kaldırır oldu. Ve nihayet halkın ordusu kendi halkına namluları çevirdi.

Şimdi revizyonistler kendilerince bu olayı da açıklayacaklardır. *"Sosyalizmi"*, Sovyetleri savunmak adına yapılanlara *sahip çıkacaklardır.* Bir diğerleri "Sosyal emperyalizm" tahlillerine yeni bir kanıt bulduklarını söyleyeceklerdir. Her iki çaba da işçi sınıfının bağımsız hareketine , sosyalizme bir yarar getirmeyecektir.

İşçi sınıfının ideolojisi, sosyalizmi savunmak adına, bugün sosyalist ülkeleri savunmanın imkanı yoktur. Görev, insanlığın tek umudunun, sosyalizmin, yara almamasını istiyorsak bu olanlarla sosyalizmin hiç bir ilgisi olmadığını anlatmaktır.

Sorun revizyonistlerin sorunudur. Sosyalizmin "Polonya" diye bir sorunu olamaz.